

4 AZ 1-BEN

3. kötet

SZÉLL ZSÓFIA
TÓTH IRÉN
SZAPPANOS GÁBOR
BATÁRI GÁBOR

NAPSZIGET A MŰVÉSZETEKÉRT ALAPÍTVÁNY
BUDAPEST, 2014

Borítóterv és tipográfia:
Lajtai Gábor

ISBN 978-963-89558-4-5

© Széll Zsófia, 2014
© Tóth Irén, 2014
© Szappanos Gábor, 2014
© Batári Gábor, 2014

Kiadja:
NapSziget a Művészetekért Alapítvány

SZÉLL ZSÓFIA

Hímpor

Rám – csodálkozol, milyen kicsivé is
lettem. Hol marad az álom, vacsoránk.
Pedig jól kifőzted. Ringlit húzol az

ujjamra, etetsz. Fontos mai program:
nézd, ez nem egy páros képe. Ez itt egy
nem-alma. Persze a gombából többé már

nem eszel, talán mert ilyen száralmasan
kicsivé lettem. Gyermeked fél anyja. Átlát-
zó ég mögül azonosítja a tettet. Egy isten.

Az első lépések egyike a sánc, aztán az an-
passzé – a királynő gyakorlati okaimból nincs
most melletted. Csodálkozol, vajon kivé

nőttem; ha ez az évszak is alaposan megrág,
kiköpsz. Gyér szakállú herceg, mióta elvetted
a kulcsokat, vágás nélkül vérzek. Nem csodál-
kozom ezen. Magunkból ered, egy

másik szobában gurul épp, látom,
egyszer vigasszá lesz, ő gurul, egész,
aztán – remélem, ne csodáld – megöli alízt,
óriássá tesz.

Halmaz ok

Hogyan tudod ezt. Ezt, amit más olyan könnyedén átlép, hogyan tudod ezt felvenni, a magasba tartani, a fény felé tartani úgy, hogy még árnyékot sem vet.

Egy pillanat. Valahol félúton köztes. Valahol az egyik felén hallom, ahogyan a másik felén zihál. Hogyan tudom ezt meghallani, a zsinór annyiszor tekeredett

meg- honnan tudom, hogy most épp túl késő, vagy túl korán van odaát. Egyetlen pillanat, amit más olyan könnyedén a magasba tart, a fény felé. Hol az árnyék?

Hogyan tudom ezt felvenni, mint egy tavaszi kabátot, gombolni szótlan magadra, aztán gombolni szét, venni le az árnyékot, hogyan tudlak mindig feltartani, a fény felé.

Hogyan van az, hogy ami itt, az ott, és minden más odafönn? Hogy nincs félúton köztes, csak mi az egyik felén, mi a másik felén. És az a feszes zsinór tőlünk hozzánk.

Égszíz

Csak vonalak vannak.
Tiszta égen száradó,
nyári esték. Csak párhuzam,
és számos ok
arra, hogy miért.

A kérdést nem tudom
már, arra nézek, amerre
biztosan nem lesz válasz.
Amit látok, az nincs már.
Ki ért.

Nyitott ajtók, ablakok.
Állomásonként megtorpanó
huzat. Most itt vagy, most
negyed órával arrébb. Időben
mérem a megtett utat.

Most nincs az, hogy mégse.
Hogy nyújtom, de el nem
érem. Most vonalak vannak,
csak párhuzamok, és a
kilométerekkel távolabbi évek.

Ígérj meg

Tudod, mindig ugyanazt az egy dalt hallgatom. Találkozni, lelni, szembejönni, mosolyogni ránk.

Tudom, ez nem az a pillanat, amikor elvörösödik a házfal. Ma egyelőre még a székre ültetsz.

Nem gondolom, hogy nem lesz tovább. Amíg akad egy pohár, kanál, a késeket elzárod, addig

tudom, mindig ugyanazt az egy hangot hallgatom. Találkozunk, mosolyogsz ránk. Így köszönsz.

Tudod, ez most az a pillanat, amikor elfehéredik a paplan, és lángra kap a padló, és énekel bennem, tudod, ugyanaz a dal.

Anya, csöndesedik az éj. Kérlek. Szépen kérlek, hallgass el – ide hallgass.

Nomen est omen

Tudod, lassan megszületek újra.
A neveket most is Isten ujja írja,
hangra nem számítok, csak tőled.

Tudod, megint szorít a szó kissé,
mindegy, kié, most maradok kicsi.
De már nem rohanok, nem térek
előle ki.

Nem sírok fel. Nem kapkodok
levegőért. Szeplőtlen leszek és
tavasz. Te leszek, az elején.
És a végén is én maradsz.

A legkellemesebb pillanatom vagy

Nézem a fiaimat. Most
éppen azt a kettőt. Rend
van. Valahogyan letud-
tam magam.

Nézlek téged. És csak
jó a sorrend. A kettő
helyett egy van. Valami-
kor a csend.

Elnézek a fák fölött, egy
kifejezetten kellemes
márciusban. Féltavasz.
Egyről a kettőre.

Csak magunkat látom.
A számok kettőtől hatig.
Olyan páros minden.
tőtől talpig. Maradj.

Mert jóízűt nevet

leírom, kitörlöm. most ez van.
próbálok. hogy próbálok. ki-
nevetem magam. mennyire.

hogy ennyire nagyon. egyszerű
szavak, egyszerű csókok.
szerelem.

leírom. kitölt. most ez van.
próbálok bonyolítani. nem
lehet. sohase, sohase, soha-

sem. nem nevensz ki. hogy ennyire
nagyon. egészen te. csakis-
szerelem.

nem bánt, nem űz, figyel.
szeret. figyelem. leírom, hogy
mindent kitörölt. Mindent kitölt

a te. fény van bennem. reggeledik
a világ. a mi most kávézik.
tripla huszat dobál.

A holnap

innen nézve homályos,
vagy csak
tested takarja ki, a szavak
óriásra nőnek, mindegyikük
bablétra
vagy csak

kitakarózott az álom, és kávé
főz, és cigarettával a szájában
máskál egy messzi konyhában

körbe-
körbe. az asztalon szanaszét
fényképek, mind Panni nénié
volt. az egyiken zsírba égett
kislány fekszik, szemeiben te
állsz kimerevítve. ott fekszem
én is, az összes szavam élet
vág abba az egyetlen fotóba

vagy csak
az állandó hiány egyenese szúr
beléd valahol a végtelen egyik
pontján
vagy csak
vagy csak.

és ha pontatlanul is,
de leírlak:

Csapból az isten

és ami már rég nem neked szól.
a nyitott ablakú házak. a szűk
utcákban a szél. ahogyan a ki-
húzott zsinegen fehér szoknyám
lobog. ideje lecserélnem a
zászlót.

ideje lecserélnem a zárat.
persze, a kulcsokat őrizd meg.
akaszd fel a többi mellé, tudod,
szeretem, hogy lelakatolod az
emlékeidet. kicsi, nagy, fényes,
rozsdás. trófeák.

de ez már rég nem neked szól.
az ablak alatt más bábézkodik.
pulóverem lecsúszik a vállamról.
így vedlik Ámor. arcom szűk utca.
szavaimban a szél fúj. tiszta vizet
öntök egy elmosogatott pohárba.

Engem a helyek hagynak el

Rezdülés nélkül, épp annyival
a föld felett, hogy az akadály-
talan mozoghasson.

(Minden alattam úszik el.)

Karok kitérve, egy vízen lebeg,
épp úgy, hogy az eget
perdültében ne zavarja meg.

Az idő is kitart.
Egyre megy.

Szakura

most írom, először, hogy cseresznye-
fa. nem virág, fa. lombos, ágas, törzs-
gyökeres. fa. nem a madár, nem a te-
tejére tűzött ég, nem a rajta pihegő
csillagok. "csak" fa. nem a hajnali eső,
a lág. nem az esti szellő, a susogás.
fa vagyok. derekam reccsen, karom

roppant, koronám maga az ég. élet
borul virágba, dagad gyümölcsé. a
halál hagymás növény, szirmai rajtad
pihegnek. most írom először, hogy
nem vagyok halál. most értem először:
maga vagyok az élet.

hóesés

Az első sort a szádról írom. Ahogyan elkeskenyedik. Senki földje. Ezernyi országgal határos. A senki fia vagy te. Kezedben mindig töltött a fegyver. Szuszogást kémelelsz, álmot éberem, olyan álmot, amiben az első sor soha nem bomlik fel. A parasztok a helyükön maradnak, a lovak megbokrosodnak, a futók mozdulatlan kémelelik a számat. Ahogyan elkeskenyedik az álom. Senki fia vagy, kezed ökölbe szorul, szavaid gyerekek torkát vágják senki földjévé. Elsősorban. Szuszog a szívem, Ezernyi országgal benne. És mindegyiken a senki fia vágat lován. Szőkén, fehérén, te. Az első sor a senki földje. A második a szád. Ahogyan elkeskenyedik a szuszogás, ahogyan megbokrosodik a szívem, senki fia. Öklödbe kezem szorul mozdulatlan. Szavaid kémelelik a pulzust torkomon. Az utolsó sort csak neked szülöm, senki fia: töltött fegyverrel, éberem vár.

Kortan

Szóval, hogy vagyok én, és van az a másik. Az a másik, aki nem én, de helyettem nem cigarettázik, és csakis jégbort iszik kupicából az olyan estéken, amikor félhosszú, fekete haját a kontyból kibontotta. Igen, az a másik, aki helyettem 23, és jégkéken ámul minden férfiszót. Aki vékonyan diderget nyarad, horgolja edényfogóvá szilvesztered. Az, aki Chopin-re ébred, és a reggelillatú kávéspohárban barátokat keres. Szóval ő az, aki helyettem minden férfi oldalán kardhüvely. És tudod, ő az, aki, ha néha elmereng, olyankor lesz 37, kerek. Szóval az, aki három fiút szült, és hangosan nevet a legrosszabb vicceden, aki elfelejti a szavakat, és odabenn, a fejében hallgatja Chopin-t, szóval az ő, aki mellett egy férfi sem maradt, és aki minden reggel a cigijébe kapaszkodik, mert mása sincsen, mert neki sincsen mása, csak az a 23 éves, félhosszú hajú jégkék, akit azért képzelt vissza magához, hogy az magának tényleg őt képzelje el.

KOperatív

Csak nézlek. Tudod, ez a nap sem más, mint az a sok előtte d. Nem az, hogy nincsenek rád szavaim, csak, ha nézlek, tudom, az a nap sem volt más, ugyan miért is ne néznék téged másnak. Valaki másénak nézlek.

Csak hallgatlak. Nincs hozzád hang. Nincs hozzám éneked. Vannak ugyan betűk, vannak rád szavak, csak, ha hallgatlak, tudod, a Nap van valahol feljebb.

Miért is ne hallgatnálak itt, ebben a csendben. Valaki elől hallgatlak el. Persze. Megint az jön, hogy de azok a napok, azok az évek. Hogy valami szakadék mindig akad. Hogy több függőhídon már nem lehet át, hogy több mondaton már nem akad meg.

Persze. Megint múlik az, hogy de könnyen. Hogy nincsen érv, csak mellettem. De mellettem legyen.

Persze. Csak hallgatlak. És ha már azt sem, eltűnésig nézlek. Valaki másénak, valaki mögül.

feketéről fehérén

csak így: fáradt vagyok. az ablakban
fenyők. a városban ábelek. rengeteg
arc, kéz. mozdul. nem szól, nem kér.
látod. leperreg.

csak még: pár pillanat. tájak. fotó. az
én most elmarad. te megint. te újra.
te legyél. sosem az, akivel.

csak múlna: nem jó ez így. másképp
hogyan lehet. fáradt vagy. és egy pesti
bérház falán vakolat a szerelem.

Pityergő

Minden olyan túl. Alig
érezem a kisujjamat, lábak,
kezek, lábak, kezek -
nem a karok szorítanak,
hanem a szív.
Nem jutok túl rajtam. Alig
látom a határokat, hol
csillagos az ég, hol szürkül-
nek a felhők. Hol az ég.
Ha nem a szív az.

Nem túl szép. Alig
hallom a hangod. Miért
suttogsz mindig. Szegény,
szegény, kis harang. Űtik,
veri a ritmust. Ahol érik,
ott túl. Ahol nem, ott alig.

Piano

Az ujjaikkal álmodom, velük írok, a szavak most fekete fejú gyufaszálak, sercenő hangjegyek. Nemünk kulcsra zárja az éjjelt, ma moll leszek, te dúr. Vagy puha papíron kis szekund. Kettőspont és vonalak, szálfegyenes vonalak úznek vissza biztos távon, pattanak oda, és: az ujjainkkal álmodom. Te mutatsz, én gyűrűtlen.

Lufipukkasztó

Álmomban kutya voltál. Kicsi,
Játékos. Kezem a hasadra
Tettem, játszottam veled. Nini,
Mondtam, kutyául nézel ki,
És úgy láttam akkor, hogy
Póráz sem kell, bárhová
Követsz.

Álmodban macska voltam.
A kerítésben áram, a tér
Összeszorult tüdő. Sörényem
Drót, morgásom holt idő.
Követtél.

Napra nap, egymást váltva
Álmodunk. Nincs, ami messzebb
Vinne toled, csak talán az, ha
Egy éjszakán, rendet vétele
Összetalálkozunk.

Életteli

Valahol nem itt. Az utcán
a fény. Valahogy nem így.
Erkélyemen gesztenyevirág.

Nem most. Poros még a fény.
Ez egy ott felejtett tavasz. Az
egy itt felejtett nyár. Rakosgatom.

Mos. Tereget. Most. Kereken. Úgy
tudod, valahol nem itt. Az utcán
a por. Szemben gesztenyevirág. Erkély
a szív. Tavasz, aztán nyár. Mosom egyre
szürkébbre. Ez egy ittfelejtett itt. Az
egy ottfelejtett ott. Egy tompa nem
most. Egy életlen máskor.
Élettelen más. Volt a mikor.

Hanta-palinta

Miután kisimítottam, madárrá
hajtogatnám a szíved. Aztán fel-
akasztanám egy ágra, szárnyait
előtte gondosan összekötném
valami szép kék szalaggal, úgy
akasztanám fel az ablakom elé,
arra az ágra, hogy a szél, ha épp
fúj, hintáztassa, és az ablakom
legyen a keret. Mielőtt kisimítom
a szíved, lemosom az ablaküveget,
a szép kék színű, levendula illatú,
rácsmintás függönyöket szorosan
behúszom úgy, ahogy az ég takarja
az űrt, és hagyom hintázni a szíved,
miután kisimítottam, s madárrá lett.

mi sül ki

nem az, hogy köd van. nem az, hogy ismeretlen a környék. nem a házad hátsó udvara, nem egy lányregény. sorok: rendben. katonásan állnak.

nem az, hogy a markodban. nem az, hogy vagyok. nem az, hogy lyukas. nem az, hogy csöpög megint, fázik. ki mit terített hova. hol, minek kutat.

nem az, hogy megpirkadt. nem az, hogy beragyogja. nem a csupasz gyűrűsujj. igen, ez egy lány. regél. markában csak a szavak. sorolja.

nem az, hogy magával. nem az, hogy igaz. nem az, hogy ha. megint hova terítette ki, kutat. mutatja, hogy üres. pedig csöpög, katonásan, rendben. van:

az, hogy köd van. az, hogy ismeretlen a környék. a házad hátsó udvara. Egy lányregény. az, hogy a markodban. az, hogy vagyok. az, hogy lyukas. az, hogy csöpög megint, fázik.

az, hogy megpirkadt. az, hogy beragyogja. a csupasz gyűrűsujj. ez már nem egy lány. regény. az igaz. mutatja, hogy üres. pedig minden szó. jól van -

Fel, fel

idegesíti magát
annyira idegesíti magát
hogy attól kialszik a lámpa
lábával a levegőn dobol
hangokat keres
szavakat talál
leírt, véges, hangyányi
szavakat talál
és ettől még idegesebb
még gyorsabban rángatja
a lábát
már püföli a levegőt
kisebb örvényeket képzél
a szavak alá
a fekete, hangyányi szavak
súlyuk többszörösét bírják el
de nem szólnak egy kukkot sem
szorgos here mindegyikük
a királynő lába előtt vihar
benne a csend
a királynő szívében a csend
nem talál szavakat sem
szorgos herék cipelik el
a kihunyt lámpafényt

Cementbe ágyazva

(egy) anyának igaza van

írni

kell

de én most csak a

középső fiamat látom

lapszélen

sebtiben

szőnyeget csomózok

alája földnek

a szálak az égbe akadnak

-

(...) anyának igaza van

de ha írni kell

nem látok mást

csak a középső

fiamat

csendben ül, nézi a lábát

a messzeséget, amin még

nem gyalogolt át,

redőkben a koszt, az el-

fertőződő sebet, repedt

sarkam - ezen tanultunk

állni -meg, és most járna,

ki-

járna neki egy életnyi

tavasz, egy lengébben

öltözött anya, aki

nem a padlókö alatti

istent kémleli

E

-felől-

Elhiszi, hogy ami a szeméből potyog,
az zápor, nem a könnye. Ha a víz folyik,
egy fürdőkádban áll. Az csúszik, mert
a föld nem mozdul. Áll. A szájából
víz folyik, nem szó potyog. Nem a könnye.

Elhiszi, hogy ami fogy, az temethető.
Hogy az istennek se szorul össze az ökle.
Hogy a szájpadráson csak a csend lakik,
és amit visszanyel, az temethető, mert fogy.
Mindenütt a víz folyik, csapból is az isten.

Még hiszi, hogy jó anyag. Hogy tiszta a
lap, magától vékonyodik. Meg. Hiszi, hogy
a hit vele nő, nem pottyán ki belőle. Három
gyermek. A férfi áll. Mint a föld. Nem csúszik.
El tőle. De a szeméből víz zuhog. És nem

fogy,
lapától,
fogy,
temet

mindent, ami vékonyodik. Meg. Öl.
A víz nő, a férfi isten, öklébe semmi sem
szorul, a tenyere ezért is. Üres. A szem ég,
párás, ha eltekinthet. Belőle víz folyik. Jó
szavak vannak erre. Meg hegyek. A völgy

temet. Duzzaszt. Mindent, ami fogy. Van,
ami vékonyodik. Mint a száj. Van az az üres
tekintet. Isten ököl, nő a jó anya. Folyik a víz.
Tiszta. Öl, ami a szeméből potyog. Nem a könny.
Elhiszi, hogy csak csúszik. Alóla a föld. Hol az ég:
felőle -

Égész

Azt mondja, két sarokkal
arrébb. Nem a Szürkebarát
utca, legyen inkább a Kossuth.
Azt mondja, írt, neki. Egy
nyert, egy vesztes csatát.
Az egyetlen háborút.
Azt írom, döntök. Este-
felé matt házfalak. Szorosra
kovácsolt kerítés. Seregélynyarak.

Azt írom, nincs itt. De ott
lesz, és majd más is. Fénnyel
írtam mindent. Csak a papír ásít.
Látod, mélysötét lett. És jó
a jó, ha rossz is. Ha szólsz, ha
írsz, egyre kérlek. Ami
benned maradt belőlem, feledd
el visszaadni.

TÓTH IRÉN

I.

Liliből könyv lesz, ül a polcon,
borítója persze bordó, vagy piros,
aki fogja, tapogatja, azt mondja:
csinos.
néha felnézek rá, megkérdem,
mondd Lili, élek-e?
Talán választ ad rá Lili éneke,
nem lesz benne semmi pátosz,
semmi manír, csak az élet,
amit elvisel a papír.

Harmadik figyelmeztetés

Itt az ügyelő!
Harmadik figyelmeztetés.
Kérek mindenkit színpadra,
aki már szuszpenzort húzott
a lelkére!
Az Élet első jelmezes főpróbája.
Másodszerosztásnak méretvétel
az alagsorban.
Kérjük, hogy az ingyenes tisztelet, -
vagy olcsó szakmijeggyel rendelkezők
füttel ne zavarják az előadást!

Próbáljuk végigjátszani leállás nélkül!

Lili

Lili már szépen felöltözött,
keble kitömve nagyra,
feszül a bordó santung rajta,
fekete szalag fut mellei között.

Lili már felhúzta a
hosszú szárú bugyogót is,
a rózsaszín csipke a vállán
is visszaköszön
és abból van a ruha ujja,
ami szűken rásimul,
amíg el nem éri a rábuggyanó taftot.
Lili kacér,
melltartópántja szintén bordó,
fehér húsa bőven kivillan,
válláról minden lecsúsza,
kínálva bájait

Lili kihívó,
csipkéből
strasszba fut derekán a minta
és pont oda mutat,
a célra, és pont addig ér,
ameddig az uszályos szoknyáját felhúzta:
elöl, középen.

Lili, a kurva,
bal lábát előretolja kecsesen,
a jobb alig látszik, a bugyogó ott csak jelzés,
és előreomlik a második alsószoknya
ezer spanyolos bordó- sárga- és narancsfodra.

Lili csak áll,
szép szeme szomorú,
és irigylem azt a 20 centit tőle,
amivel magasabb nálam,
irigylem karcsú derekát,
és irigylem a pazar fellépőruháját.

Lili csak áll,
és idegesít,
mert alig lehet megkerülni,
mert útban van, és vigyázni kell,
hogy meg ne gyűrődjön az uszálya.
De Lili szép,
Lilinek meg lehet bocsátani,
akkor is, ha irigy rá az ember.
És irigy vagyok, mert neki lesz még szép
arany csizmája is, végigfűzős.
Lili egy hete él nálunk,
megszoktam, és irigy vagyok rá.

Lili már szépen felöltözött,
keble kitömve nagyra,
feszül a bordó santung rajta,
fekete szalag fut mellei között.

Már nem is, már nem is annyira irigykedek,
amióta tudom,
hogy Lili majd forog egy függöny mögött,
hogy szomorú szemét nem látja senki,
mert feje helyén egy monitor lesz,
és levágják a lábfejét, hogy ráférjen a csizma,
és Lili ruhája hiába csupa csipke, fodor, bortni,
strassz, santung, és organza, mert
Lili csak egy szomorú kurva,
sőt még az sem,

csak egy kirakati bábu.

azért vannak napok,
amikor forognék helyette a függöny mögött.

Lili és a hit

Lili vállára kendőt borítok,
mert vasárnap van, misére megyünk.
Fején kalap, semmi smink,
lassan sétálunk, jólesik a friss szél,
kalapszalaglobogtató.
Sárga leveleket söpör az uszály.
Az Andrásyn ránk dudálnak, intenek,
de úriasszony nem néz hátra, megy tovább.

És látod, Lili, ez a kis kápolna,
itt volt a fiam elsőáldozó,
épp, mikor gyenge voltam
magamban hinni.
Most már a technika Isten házába költözött,
szenilisek és gyengén látók falról olvassák
a nagybetűs imát.
Csak állj Lili ott nyugodtan, a fal mellett,
Isten bárányának
megbocsáttatik minden, ez a hit.
Milyen béke van itt, látod Lili?
Csak tedd össze két kezed,
aztán Lajos atya megáld,
ha hiszel, talán életre kelsz,
válladra kendőt borítok minden vasárnap,
és misére megyünk.

Ami jár

Lili ma lejött velem a henteshez.
Hideg volt, én fáztam volna,
neki meg mindegy, hogy mély a dekoltázsa,
és hát ugye, adjuk meg mindenkinek azt,
ami jár.

A hentes nekem a legszebb húst,
mi a hentesnek villanó melleket.
Amíg a Feri arra bámul, én sorolhatom,
viszonzásul milyen apróra kérem a húst ma,
és hogy jaj, mégse azt adja, nekem most épp
fontos a szaftja, lehet egy kicsit zsírosabb.
Pörkölt lesz, és majd Lili főzi,
ne csak flörtölni tanuljon meg -
na most nem értem mért kap el a méreg,
hiszen én biztattam, jobb ebédért,
protekción húsért dobja be bájait.
Majd ha a kofákhoz érünk,
a répát én veszem, szolidan alkudozva,
állig zárt szigorral, mert ugye
adjuk meg mindenkinek azt, ami jár.

Hiszti

Lili ma hisztis,
csendet akar, hozzá ne szóljon senki,
nem igaz,
hogy itt nem lehet soha csendben lenni,
sohasem lehet magában,
mindig jönnek, beszélnek, énekelnek,
Lilit nem hagyják,
hogy magára koncentráljon,
most is nézik, és benyúlnának,
megfordítanák farfekvéses gondolatait.

Próbaházasság

Lili férjhez megy.
Helyettem- hisz ő próbabábu,
én majd leváltom, ha sikerül.
Ruhája fehér lesz, habos,
combjára kék harisnyakötőt húzok,
eltakarva a bugyogó rózsaszínjét
reménnyel, ne lássák, hogy álmodok.
Lesz talán dús vendégsereg,
lessék vékony derekát- enyém helyett.
(combbőségemmel egyezik)
Mindenki pezsgőt iszik – egészségünkre

Majd másnap lesz, meg jövő.
Lili kint a kertben gyomlál,
magányos lesz amíg a kedves távol,
hiszen nem nyithat ajtót senkinek:
a férj féltékeny, a postás gyanús.
Lili virágot öntöz,
tyúkokat etet, és nyulat vág
ruháján majd a vér csorog,
anyaga nem szívja,
taftszoknyáján a vér gurul.
Lili férjhez megy.
Helyettem.
Lili a próbabábu.

Lilimonológ

a bábunak nincs szava
nincs érzése és igaza
a bábu csak áll kecsesen
a háttérben nem látja senki sem
a bábunak soha nincs szava
a bábu csak áll itt csendesen
nem érinti a szerelem,
csak dalol, politika, és gondolatmentesen

Hóesés

A hidegfront fejfájás alakban érkezett,
mondtam Lilinek, sétáljunk kicsit,
a friss levegő többet ér, mint a gyógyszer,
vegyünk fel pelerint, fejünkre kucsmát,
nyakunkba sálát, kezünkre muffot,
mint az úri hölgyek, és söpörjük végig
szoknyánkkal a havat.
Szánkázhatnánk is, ha volna
aki két bohó nőt felhúzna
a Király dombra,
és vidáman sikítva siklanánk alá.
Vagy mint régen, lenn vidéken,
lovasszánon, lószőrpochróc melegében

.....

Esti séta lett belőle, csendes, lassú vonulás,
szoknyánkat a só szétmarta,
homok került a ráncokba,
de elmúlt a fronthatás,
és végig a Király utcán a lámpák körül
millió hópehely- szentjánosbogár táncolt,
és amikor Lili fázott, mintha élne,
megígértem, veszek neki hótakarót,
beborítom, ne reszkessen, jó lesz télre.

Képeslap a Múzeumkertből

a lépcsőn és alatta
gipszlovakon festett gipszhuszárok
Lili álljunk a sorba
kapsz korhű kalapot
pelerinnel takarjuk el a ruhád
az élők mozsárágyút húznak
a Nemzeti előtt
feszül vagy lötyög díszruhájuk
szemöldökük gondosan összenőtt
gúnyjuk sohase látott tisztítót
de egy hétig az állam táplál minket
a Khell food hozza a szendvicset
magyar lovakat Horse transport szállít
a huszárok Land Roveren járnak
a kamera sínen csúszik a film visszapereg
üresjáratokban Petőfi fázik
de mákos bejglivel kínál
Júlia zászlót osztogat
ovisok fakarddal tisztelegnek
a kisbíró dobol
és nemzetközi sereg
csinál velünk álforradalmat
a gipszlovak alatt
a világ nem változik
Lili a forgatás fél óra múlva
újraindul

Monológ

Felhívtam Lilit, mert hát egészségesebb
egy kirakati babával beszélni,
mint tükörnek mondani a nagymonológot.
Elmeséltem, hogy tegnap mindenki bántott,
és mindenki félreértett.
Félórát beszéltem vele, az kábé 300 plusz áfa,
ha tavaly óta nem változott a tarifa.
A fotelben ültem, kezemben telefon,
és csak mondtam- mondtam,
nem akasztott meg a szófolyamban,
pedig szólhatott volna,
hogy szkájpon ingyen lenne,
de hát Lili sosem volt körültekintő,
s főképp nem spórolós,
nem izgatta, hogy ki tudjuk-e fizetni a lakbért,
telik- e gázra, villanyra,
mindig csak önnön szépségében tetszelgett,
nem volt gondja semmivel,
és már megint dühös vagyok rá,
mert mindig magamra hagyott a bajban,
de nem is tudom, miért morgok,
amikor nem volt fogkrémkupak
és wécéülőke problémánk,
és különben is, most hogy felhívtam,
meghallgatott,
mert hát egészségesebb
egy kirakati babával beszélni,
mint tükörnek mondani a nagymonológot.

Szó, játék

Nálam néha szójáték a szerelem
frissen kottázott dallamokra
Lili játsza jól kimódolt szerepem
repül a színen szoknyafodra
hónapok óta csak szerelem
rakosgatom balra meg jobbra
pár szó nem illik sehova sem

több mint egy éve nincs kilincs rajta
jaj csak a kulcsa el ne vesszen

várom kis kattanással mikor kerül
itt nálam a birtokon belül

abszurd

üveg és fém közé szorult sókristály vagyok
pár szó néhány vonással vázolt alak
valami homálynymot hagyok
ha összeszorítanak a hegynyi falak
mint koccanó pohár majd csendülök
vörös lé hagyja el testemet
intek ha már egy felhő szélén ülök
nevetek hogyha véremmel festenek

nincs cím

bőröm nagy rám leng a hinta
testem lila irka – firka
szögesdrót a neccharisnya
így már nem hív senki vissza

Négy sor

Szaténhuzat éjjel az ég,
lecsúsznak rajt a csillagok,
befogott szájjal ölel az Isten,
úgy szereti, ha halk vagytok.

életforgatás

Filmet forgatok:
szerzőtárs az Isten,
tollamba ő mond szöveget,
övé a díszlet: Világ.
Legyen meg a te akaratod,
enyém - mint mindig -, marad a rongy.

A varrónő dala

Én úgy stoppolok, hogy megmaradjon.
Ott. Ahol. Maradjon. Örökké.
Ragasztóm, cérnám ne szakadjon,
ne kelljen újra – soha többé.
ne hagyjon úrt, töltsen ki mind.
A levegő, a semmi - maradjon kint.
Csak hagyni, maradni, ismételni.

Öltésre öltés : cikk – cakk.
Zárta lakat : kitt – katt,
és monoton zúgásba öltések : kipp – kopp
zúg kopp
csitt csatt
kitt katt
cikk cakk
halkan monoton
zúgva- fájón
kipp kopp
zúg kopp csitt csatt csak
cikk cakk
konokon
hogy minden úgy maradjon,
ahogy hagyom,
ahogy én hagyom.

Game over

A parkolóautomata mellett,
a sarkon még most is néha kér
két feketére mocskolt üres tenyér.
Rég én is adtam hogyha tellett,
de most elmegyek a koldus mellett,
csak kapaszkodom a felfeslett hálón
lógok a semmiben, s kiáltom,
itt az életem, vedd meg!

Game over.

A lét üres boltokat fosztogat.
Penész üli meg a az elkorhadt polcokat.
Lopott téglából ház,
lopott sorokból versek.
Lopott életek eladók.
Vedd meg!

Game over.

A játéknak néha vége.
Leomlanak a házak,
elfelejtjük a verset.
Üres boltokban penészes szalámi,
lopd el, vagy vedd meg...
A parkolóautomata mellett,
a sarkon még most is néha kér,
és nem fosztogat,
az a két mindig üres tenyér..
Game over.
Keserű tej a piszkos pulton,
redőny le,
itt a háló vége...

különbség

már nem zavar hogy vikipédiában jegyzett
emberekkel kell beszélgetnem
sőt talán sosem zavart igazán mert néha nem is
tudtam hogy aki szemben ül velem
mekkora fegyvertényeket követett el
hiszen Mari néni ugyanúgy nehezen fizeti be
a villanyszámláját mint a nevezolt színész
vagy a ritkán közölt szerző a bukott rendező
a banki alkalmazott a pillanatnyi sztár
a sarki trafikos vagy bárki akivel
leülök egy kávéra
a különbség csak a számlák nagyságában
és abban van hogy jobbról balra
vagy balról jobbra keveri el a cukrot

Széplány

szép lány köztisztasági ruhában
vissza tetszik
talán egy kiugrott kurva
aki most próbálja újra
de olyan mint szocreál
épület villák közt fenn Budán
olyan a sok életunt csetlő-botló között
mert mindegy felfele
vagy lefele ugrik ki
valami az átlagból
nem tapsolod
vissza
tetszik

a nép hangja

a nép hangja talán most Lajos
a jóképű kukáslegény
aki reggelente a zajos
kocsiról leugorva bazmegel
hogy mért dobálja a szemetet mellé
aki elvégezte az egyetemet
és amúgy is kül túrákra jár
ahelyett hogy zacskózva
bekötve csomagolva
a műanyagpalackokat
laposra taposva
illedelmesen gyömöszölné
bele az arra fenntartott kukába
hogy Lajos időben hazaérjen
és békésen nézhesse a meccset
mellesleg igaza van ha bazmegel
mert a nép hangjának mindig
igaza van

Ima

Uram, szeretlek és szükségem van rád
de bocsáss meg nem tudok hinni a csodákban
ha körlevél formában érkezik
a más teljesült kívánsága
bocsásd meg vétkeimet
nem küldöm tovább
hogy másik öt hét vagy tíz embert
késztessek választásra
meg akar-e holnap halni
vagy bemásol
öt hét vagy tíz nevet
a címzett rublikába

Ámen

Holnap majd kék lesz

Tegnap piros volt minden,
mosatlan mögül kelt fel a nap,
és lángba borult a konyharuha.
Tegnap tilos volt minden,
tíz miatyánkra ítelt a pap,
és szemfedél borult apura.
Húsvétkor volt a temetés,
és nem jött feltámadás.
Ha gyertyát gyújtok, mindig
ölembe veszem a csendet,
ahogy apám engem soha,
érte is gyújtok mindig,
betartom szépen a rendet,
a temetésen hiába
nem ölelt testvér és mostoha.
Nem volt bűnbocsánat, hogy
törvényesen megszülettem,
egy válás meghamisítja a vért.
Neked konyharuhát gyújtok,
aki édesből mostoha lettem,
hatévesen még gyenge a vért.
Húsvétkor volt a temetés,

és nem jött feltámadás.

Tegnap piros volt minden,
mosatlan mögül kelt fel a nap.

végrendelet

kedvesem épp végrendelkezik
a temetésén ő akarja mondani Ady verseit
koporsóját majd lovak húzzák
kinyúl és kigombolja még
utoljára minden volt nője blúzát

a helyszín talán az Aréna lesz
kértem kezdje el írni a listát
hogy értesíthessek minden érintettet

remélem évekbe telik

temetés

és látod mégsem voltak lovak a temetésen,
de legszebb ami volt a hangod
a halál nem, de Ady jól áll nekedhulló
rögök közé fehérék, és egy szál piros rózsa
én meg azt hittem, vehetek virágot vidéken
és álltam üres kézzel
csak egyszer sírtam, amikor a a rögök hulltak
mert előtte nem értettem, mért énekelnek,
ki mit beszél, elfelejtették, hogy sámánt temetnek
és imádkoztak (én is), az Istenér'
látod, micsoda bővli temetés,

nem voltak lovak és nem volt Aréna sem

Harminc éve

Harminc éve ilyenkor szombat este volt.
Harminc éve ilyenkor szép voltam, fiatal,
és alig bírtam már el a hasam.
Túl voltam egy tepsi krémesen,
csak úgy, melegen a lábasból
a széttört réteslappal "kanalazva".
Harminc éve ilyenkor a plafonra néztem
két kanál vaníliakrém között.
Egyre sűrűbben, egyre sűrűbben.
Már két percenként.
Aztán a mentő vijjogott.
Ambroxolos szülés,
ezt kellett a mentősnek mondani.
Nem fájtam, nem fájtál,
csak mikor azt mondták,
a köldökzsinór kétszer tekeredett a nyakadra.
Harminc éve egy csendes szombat este volt,
nem volt harangzúgás, nem hullottak le a csillagok,
de mire vasárnap lett, megszülettél.

Kopottas

Kopott körömlakk rajtam a nyár, meg némi fáradt barnaság.
Máma már nem kopok tovább. A liget örök,
mint P J és a tiltott csillagok, (neked ragyog, nekem ragyog)
napitta könnyek, harmatok, andalít és szédülök
színes tintákról álmodom, vagy inkább festékekről.
Mindenki körül forog a világ, saját világa, saját szédülete,
színház a világ, és játék, játszótér, ne magyarázz, csak játszd,
leosztott szerepekkel, énekeld:
neked könnyű lehet, de azért nekem se rossz,
eljátszottam, most fordulok,
írok, a szavak ráfolynak a képre,
SZERELEM lesz a bokrok töve,
ITT lesz egy fenyőerdő,
az OTT-ba benő egy kerek tölgy is.
Szédülök, saját világom jól forog,
mégis csak kopott körömlakk rajtam a nyár.

korlátlan idő

tizenhatért vettem a korlátlan időt,
de töltő nélkül ez is felesleges,
papucsban jöttem el, közben hó esett,
várhatom így a jó időt.
már nem szívok sokat,
szivatnak éppen elegen,
mikor fogsz kézen mondd szívem,
mikor lesz újra melegem?
én megpróbáltam újra megszületni,
más testben, fiatalon,
nagy ívek, karcsú derék -
valami ilyes etalon,
de ilyenek vannak már elegen,
hát ezt is feladom, mint a levelem,
korom nem átok,- jutalom.

Lassú futam

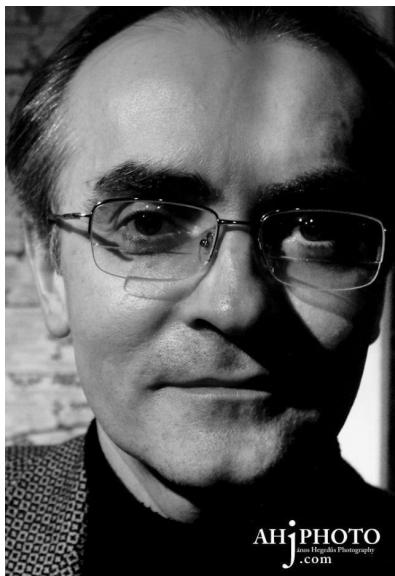
Hasamra, mint nehéz takaró, ült a hold.
Belőle szép nagy falatot a kutyám harapott,
így ma sem lett teli.
Az égen páratlan, magányos csillagok,
másutt, itthon egyik sem ragyog,
társát fel nem ismeri.
Amíg lent szél fűtta a hangszálakat,
közéjük szorult pár mora, mint lakat,
összeérni így nem lehet.
Marad mindenhol megáldatlan párhuzam,
béna, kétkezes, lassú zongorafutam,
csak el ne érje szívemet.
Én reszketek, ma mindenhol láz ragyog,
fölöttem kutyarágta hold, magányos csillagok,
velük az ég teli,
én hallgatok, kezem hét szilvafád ülteti,
körötte hangszálat fű az esti szél,
üreges fában már Pest zenél,
és itthon nem tudom a kőbe vésni,
hogyan mi van belül,
talán majd egyszer: héberül

Nincs kép

nincs kép,
hiába az ígéret, hogy megfestenének
ezüstbe- aranyba : szépnek.
Vonal alól kicsúszik arcod,
mégsem te vagy, Lucifer veszi a sarcot
Dorgál a túlsó partról,
nem értem kántálását a pokolzajtól.
Már nem neked, neki kiáltok:

– szedj már le rólam minden átkot!
Hagyj futni, ne hívj a túlsó partra!
Még nem megyek, nincs időm arra
hogy elheverjek tétlenül,
még festenék, nézd, szétterül
ahogy hígítóval oldalak,
szétúsznak, szaggatott vonalak
lesznek vonásaid, és mégis ott látlak,
és olyan erőszakos vagy, mint rég
és elvesztem miattad a ritmust,
és nincs zene, nincs hang, nincs kép.
És nincs NINCS, és nincs van.
és van csak a semmi,
ami már nem szól semmiről,
csak nemértés van,
hogy ez vajon mért,
és miért nem tűnsz el,
miért a kezem gúzsba kötni,
miért nincs lány ecsetvonás?
Mondd, mit akarsz üzeni?
Lefotóztalak, és lefújtalak,
emlék maradsz a megtelt sd kártyán.

Mondom lefújtam, vastagon,
türemkedik, hólyagzik, spakliért sikolt.
Már nem mély a hangja,
idén talán már elcsitul,
s ha még egyszer előjön a vonalak alól
majd újra lefújom,
vagy mégis meghagyom emléknek,
neked meg új lapot fogok.

SZAPPANOS GÁBOR

Szindbád, a léghajós

Szindbád elmélyülten tanulmányozta a díszes régi pesti ház kapualjának szenvedő arcú Atlaszát. Meg is érintette a titán dagadó karizmát, mellyel a fölötte lévő erkélyt tartotta a másik oldali sorstársával együtt. Míg Szindbád a karon repedező vakolatot szemlélte, amely épp úgy darabokban pergett le róla, mint a mai nők testéről az olcsó barnító krém, az utcán elhaladók Szindbádöt szemlélték épp ily elmélyülten. Szindbád ugyanis nem kőműves volt, és nem állványról vizsgálta Atlaszt, hanem a levegőben lebegve. S ami még különösebbé tette a látványt, az egy pórázféle volt, amely Szindbádöt a derekánál tartotta, mint tetőn dolgozó munkást a biztonsági kötél.

– Maga mit csinál itt, uram? – szólt fel hozzá egy középkorú nő. Szindbád már a kérdés elhangzása előtt kezdett visszaereszkedni a földre, de utána ereszkedése felgyorsult, mintha a gravitáció egyszerűen sokkal erősebben hatott volna rá, vagy a titokzatos felhajtóerő hagyott volna alább. Az a veszély azonban szemlátomást nem fenyegette, hogy lezuhan a földre – valami láthatatlan kéz a földet érés előtt lelassította mozgását, mintha a kéz gazdájának feltett szándéka volna, hogy Szindbádnak semmi bántódása ne essék.

A nő megfigyelte, hogy a póráz másik végét a szépséges virágokat, többek közt feketére festett rózsákat, valamint a mindenféle mintázatú leveleket és szőlőfürtöket formázó kovácsoltvas kapu oldalsó vasrúdjához rögzítették, mégpedig lakattal. Miután Szindbád leereszkedett, a nővel szemközt, látszott, hogy az „úron” a bőrpóráz egyszerűen nadrágszíjként is funkcionál, mert nadrágja szíjtartó lyukain volt átbújtatva, a slicc fölött viszont, az övesat helyén szintén lakat fityegett, nem is akármilyen, hanem kódzárás, mint fontos ügyvédek, üzletemberek, kémek aktatáskáinak zár szerkezetén megfigyelhető.

– Erényöve van, uram, vagy mi? – kérdezte a nő.

– Igen, hölgyem, így is mondhatjuk. Kikötött a feleségem, mint egy kutyát, hogy amíg ő a mellettünk levő áruházban göncöket nézeget magának, én ne szökhessenek el inni a szemközti kocsmába.

– De akkor miért nem ment be vele inkább az áruházba? – érdeklődött az asszonyság, aki – ahogy a hajós végigmérte – meglehetősen csinos darab volt, az a fajta, aki finoman sminkeli magát, aki tudja, mit kell kiemelnie vagy épp eltakarnia. Szindbád az ilyennel régebben bármikor elment volna a egy fordulóra.

– Azért, mert utálok göncöket nézni az asszonnyal, rendkívüli módon fáraszt az efféle tevékenység. Hihetetlenül kimerítő, és ürességérzettel tölt el. A férfiak általában így vannak ezzel...

– És ezért inkább megvárja idekint...

– Inkább.

– Értem... Jaj, ugye nem tartom föl?! És nem vagyok indiszkrét a kérdezősködéssel?

– De, indiszkrét, mert semmi köze hozzá, de szívesen beszélgetek idegenekkel, kell egy kis változatosság. Unalmas állandóan csak a feleséggel beszélgetni... Tudja, nemrég házasodtam, életemben először, ötvenéves fejjel, mert az életben egyszer mindent ki kell próbálni. Mit szeretne még kérdezni?

– Ugye megérti a kíváncsiságomat, ne haragudjon rám. Főleg azt szeretném tudni, hogy miért és hogyan volt képes ott a magasban lebegni, mint egy lufi.

– Persze, megértem, hogyne! Tudja, én a nőkkel mindig nagyon türelmes vagyok, mert világ életemben nagyon szerettem őket. És akit szeretünk, azzal türelmesek vagyunk, ráadásul igyekszem jó keresztény is lenni, márpedig szerintem a legfőbb keresztény erény a türelem. Sokkal fontosabb, mint – mondjuk – a Szentháromságban való hit.

A nő ekkor mintha elvesztette volna a fonalat, látta ezt jól Szindbád, és mosolygott magában. Azért nem nyíltan, mert nemcsak türelmes, de udvarias is volt, és nem óhajtotta megsérteni a hölgyeményt titokzatos mosolyával, amelynek az okát amaz valószínűleg nem érti. Tisztában volt vele, keserves tapasztalatok árán megtanulta, hogy a nők nem értik az iróniát, összezavarodnak tőle, és megsértődnek. Rájött, hogy csak a egyszerű beszédformákat értik, a bonyolultabbakat csupán a tudós nők.

– No, de visszatérve a kérdésére: az utóbbi időben nagyon sokat foglalkoztattak magasröptű gondolatok, mint például, hogy van-e

Isten vagy nincs, hogy Jézus Urunknak mennyiben isteni és mennyiben emberi a természete, hogy példabeszédeit miért értették nehezen a kortársai, valamint hogy az újszövetségi iratokban minden szent igaz, de nem szó szerint, hanem metaforikusan... – lendült bele a magyarázatba, de rájött, hogy bár most nem ironizál, a nőt valószínűleg ez nem nagyon érdekli, úgyhogy végül válaszolt: – Tehát amikor ilyesmiken gondolkodom, azt veszem észre, hogy elkezdek emelkedni a földről, mint egy lufi, ahogy fogalmazni méltóztatott, és csak emelkednék, emelkednék, ha meg nem állít valami, vagy vissza nem húz a földre. Megállítani például egy ilyen póráz tud, vagy ha zárt helyiségben vagyok, a plafon, a földre pedig legfőképp az húz vissza, ha elhagyom a magasröptű gondolatokat, és ismét földi dolgok járnak a fejemben. Abban az esetben, ha – mondjuk – elkezdek a csülkös pacalra gondolni, szinte azonnal zuhanórepülésbe kezdek, tehát nagyon kell vigyáznom, hogy legyen némi átmenet az égi és a földi dolgok között, hogy elkerüljem a szerencsétlenséget. Sosem szerettem hullámvasutatzni, vagyis csak ifjúkoromban, amikor még bohó voltam, és jó volt a gyomrom...

A nő tágra nyílt szemében Szindbád azt látta, hogy most már egyenesen bolondnak tartja, de nem érdekelte.

– Miért, mi a gond a csülkös pacallal, ha jól készítik, egyenesen menyei...

„Na, jól van, humora legalább van” – gondolta a hajós, de aztán az is megfordult a fejében, hogy hátha csak önkéntelenül szaladt ki a nő száján, és nem szójátéknak szánta... Aztán így felelt:

– A csülkös pacal ízével semmi gond, drága hölgyem, ellenben a szellemre gyakorolt hatásával annál több. Oly nehéz étel, hogy a puszta gondolata is valósággal lerántja a szellememet a földre. Ha, példának okáért, bécsi szeletre gondolok, akkor zuhanásom már nem oly sebes, mint a pacal esetében, és ha, mondjuk, paprikás csirke tekergőzik agytekervényeimben, akkor már „csak” esem... De ha főtt rizs felé poroszkálnak a gondolataim, esésem szinte észrevehetetlen, akár egy puha tollpíhéé. És az ételek sorát a brokkoli zárja, mert ha ez merül fel bennem, lebegek tovább. Ez egyébként érdekes megfigyelés volt, mert a brokkolit amúgy nem

szeretem, de tudom, hogy kiváló élettani hatású zöldség, rák-megelőző, antioxidáns, satöbbi. És ha összevetem az étkek két végpontját, a brokkolit és a csülkös pacalt, a különbség ég és föld. Ha megeszem egy tányérnyit ebből a kelféléből, a szellemem szárnyal – és én magam is! –, szinte röpül a papíron a tollam, (íróféle volnék, ha még nem mondtam volna), csülkös pacalos ebéd után viszont alig jut eszembe valami...

És ekkor a nő feltett egy olyan kérdést, amelyen Szindbád egészen meglepődött, oly elmélyült figyelemről tanúskodott.

– Ha a szelleme szárnyal, a tolla meg röpül a papíron, egyszersmind ön is szárnyal, de legalábbis fölemelkedik a teste, a kettőt hogy képes csinálni egyszerre? Úgy értem, hogyan tud írni a levegőben lebegve?

Miközben beszélgettek, mindenféle emberek jöttek-mentek körülöttük: pinciket vagy görényeket sétáltató, platinaszőke hajú, szolibarna dámák magas sarkú cipőben, magasra tolt fenékkal, amelynek vágásába olykor becsípődött az alatta lévő tangát is sejtető, leheletvékony anyag; lecsuklyázott kerecsensólymot vállon sétáltató ősmagyar férfiú talpig nemzeti díszben; forradásos képű, tetovált brazil fiúk márkás atlétában vagy selyemsuhogású szabadidőruhában két autófeltörési kísérlet között; öltönyös, fontoskodó arcú, kopaszra nyírt, ma született malac bőréhez hasonló fejbőrű, szemüveges urak, a globális pénzhatalom képviselői; pisi- és öreg-ségszagú elhanyagolt kisnyugdíjasok, az emelkedő árak miatt szüntelen sopánkodva; egészséges fejbőrű, nyakra gyúrt fiatalok két jóleső zsidózás között; és bohém művészek, akik már délután egyik kocsmából a másikig vándoroltak... most épp a Wichmannba tartottak, mert éppen nyitott.

Történetünk színhelye ugyanis a Király utca.

Miközben a hölgy feltette kérdését Szindbádnak, még egy aprót lépett feléje: a hajós most vette csak észre, hogy lassan annyira megközelítette az ismeretlen érdeklődő, hogy már a személyes szférájába is behatolt, szinte a képébe suttogott. Minél közelebb jött, annál halkabban beszélt, mintha hétpecsétes titkokat mondana neki.

– Nos, kérdésére válaszolva, drága hölgyem... De, úristen, hiszen még be sem mutatkoztam! Szindbád vagyok, a hajós. Önben kit tisztelhetek, s ezúttal én esedezem a bocsánatáért, ha netalán túl-

ságosan tolakodó lenne a kérdésem! – Játékból, vagy tán spontánul alkalmazkodva beszélgetőpartneréhez, Szindbád e szavakat szintén suttogva ejtette ki.

A nő finom ívű ajka alig észrevehető mosolyra húzódtott.

– Koch Vilma egyedülálló nő vagyok. *Nomen est omen*, Szindbád, nagyon jól főzök, és révült élvezettel hallgattam eszme-futtatását az étek fajtai és a szellem emelkedettsége közti összefüggésről. De tényleg, térjünk már vissza egy pillanatra az eredeti kérdéshez: hogyan tud írni, ha közben lebeg? – Az utolsó szavakat Vilma már szinte lehelte, nem is suttogta.

– Tudja, Vilma, mindenre van megoldás: írás közben az íróasztal két lábához szíjazom magam, s mivel az íróasztalom igen nehéz bútordarab, nem emelkedem föl.

– Nem kellemetlen állandóan leszíjazva lenni, Szindbád? – suttogta fátyolos hangon és fátyolos tekintettel Vilma. – Szíjak tartják ülve, ha ír, póráz tartja, hogy el ne szálljon, vagy el ne menjen kocsmázni... Nem érzi magát rabnak ebben a házasságban? – faggatta tovább a nő, és gyengéden rátette kezét a hajós alkarjára. – És akkor mi történik, ha a nőkre gondol?... Úgy értem, a lebegéssel. Tényleg, játszunk egy kicsit, a kedvemért! Naaa... – csábította Vilma a hajóst, aki arra gondolt, hogy a felesége bármikor kiléphet az áruházból. Szerencse, hogy szilárd talaj volt a lába alatt.

– Mit játszunk, Vilma?

– Azt, hogy most fölemelkedik egy kicsit, majd énám gondol – állt kacér kisterpeszbe, csípőjére téve mindkét kezét –, és meglátjuk, mi történik: süllyed-e vagy emelkedik. Aztán gondoljon a feleségére, és akkor is figyeljük, mi lesz. Na?

– Rendben, de csak a maga kedvéért, Vilma kedves, ha más nő állna elő ilyen szeszélyes ötlettel, nem mennék bele. Ha más akarná kipuhatolni az érzéseimet, nyomban elutasítanám. Tudja, a mai világban már minden adatot tudnak rólunk, még azt is, hogy milyen gyakran, hol és mikor végezzük a nagydolgunkat, egyedül a legbensőbb gondolatainkat és legmélyebb érzéseinket nem képesek még kiolvasni semmiféle műszerrel. Ezért mindig óvakodom attól, hogy ezeket bárkivel is megosszam, de magácska, Vilma drága, olyan kedves és közvetlen, hogy úgy érzem, bízhatom magában.

Egyébként is, bármerre mozdulok el a játék közben, abból – szigorúan véve – még nem következik...

– Ne is folytassa, drága Szindbádom, én mindent tudok magáról, mert olvastam az összes könyvét, és betéve tudom mindegyiket, nem volt nehéz rájönnöm, hogy művei szinte mind önéletrajzi ihletésűek, és hogy majdnem mindig önmagáról ír.

– Persze, de azért néha ügyesen leplezem, mert az összes szereplő kap belőlem valamit...

– Na, egy szó mint száz, Szindbádom, ismerem magát, mint a tenyeremet, nincs előttem titkolnivalója... Akkor tessék, emelkedjen fel, aztán méltóztasson először rám gondolni.

„Hm – gondolta a hajós, vagy ezúttal inkább léghajós –, már egészen kisajátít ez a Vilma, a teljesen személytelen »uram«-tól lassan eljutott a »Szindbádom«-ig... Egészen összezavart a rajongásával... Na, mire gondoljunk az emelkedéshez? Legyen mondjuk... mondjuk... Szent Pál korintusiakhoz írt első levelének »Szeretet-himnusza«. Ettől garantáltan emelkedem... »Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Lehet prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkokat és mind a tudományokat, hittemmel elmozdíthatom a hegyeket, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek...«”

Amikor idáig jutott, abba is hagyta, mert már jó másfél méterre elszakadt a földtől, de nem akart egészen Atlaszig emelkedni.

– Na, most akkor magára gondolok, Vilmácska!

– Jó, figyelek!

A hajós rövid idő alatt tényleg megkedvelte Vilmát, és éppen ezért úgy vélte, ildomtalan volna becsapni azzal, hogy gondolatban a „Szeretet-himnuszt” folytatja, hogy biztosan emelkedjen, s ezzel nyilvánvalóan Vilma kedvére tegyen. Ezért inkább – ígéretéhez híven –, újdonsült nőismerősére gondolt, ami egyébként nem volt veszélytelen vállalkozás, tekintettel arra, hogy amikor nők jártak a fejében, legfeljebb lebegett, de inkább süllyedni szokott vagy éppenséggel zuhanni...

Am amikor nekikezdett, mégsem volt nehéz dolga: „Ó, Koch Vilma, te drága nő, magad mondtad, hogy »révült élvezettel« hallgattad eszme-futtatásomat az ételekről és a szellem emelkedett-

ségéről! S láttam szép kék szemedben, és hallottam selymes, sutogó hangodban az égi tűz izzította igaz, tiszta szeretetet irántam. Te azt mondtad, ismersz, mint a tenyeredet, de én is ismerlek, mert egy pillantásodból kiolvastam, milyen őszinte, szeplőtelen szerelemmel viseltetsz irántam. Ahogy kedves, meleg tekinteted fátyolossá vált, mikor rabságomról beszéltél, tudtam, hogy szereteted – ahogy Szent Pálnál olvassuk – »türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat sem rója fel.« Ez utóbbira ékes példa, hogy nem róttad fel nekem, hogy legszívesebben átugrottam volna a kocsmába, míg az asszony göncöket nézeget... Először – dőre módon – azt feltételeztem, hogy te is hasonló vagy a többi balga nőhöz, nem érted az iróniámat, de ha mindent olvastál tőlem – ráadásul, a magad szabad akaratából, minden kényszer nélkül –, akkor óhatatlanul értened és élvezned kell... Isten áldjon meg, Koch Vilma, ezer nő közül egy vagy, aki értesz...”

Tovább is dicsérte volna magában Vilmát, ha meg nem riad attól, hogy a válla valami keménybe ütközik: annyira felemelkedett ismét, hogy nekiment Atlasz izmos karjának... Szeme felpattant – tudniillik mindeme szépet és jót csukott szemmel gondolta Koch kisasszonyról –, talán hogy elmélyültebben összpontosíthatson.

Amint lenézett Vilmára a magasból, sugárzó és biztató mosoly fogadta, és a következő szavak: – Nagyon meggyőző volt, Szindbádom, most már leeresztkedhet, nehogy elszálljon itt nekem, mint a győzelmi zászló!

– Tudja mit, Vilmácska? – mosolygott vissza a hajós. – Hogy ne emelkedjek-süllyedjek itt föl-le, mint egy megkerült léghajó, s hogy ne okozunk csődületet a forgalmas utcán, itt és most elkezdek a feleségemre gondolni.

– Rendben, léghajóskapitány úr! – Ahogy Szindbád lepillantott Vilmára, mielőtt ismét lehunyta volna a szemét, mélyen belátott kétfelé tekingető dús körtemellei közé. Ezúttal a vágtyól nyalta meg a szája szélét – máskor az idegfeszültség miatt szokta.

„Kornélia, te álnok kígyó! Hazudtál nekem, te is olyan vagy, mint az összes többi! Azért vetted el magad velem, mert azt hitted olyan híres leszek, hogy dőlni fog hozzám a pénz, s dologtala-

nul plázázhatsz meg vásárolgathatsz meg illegetheted magad! Csak arra kellettem volna neked, hogy a remélt rengeteg lében és a dicsőségem fényében fürödhess. A dicsőség megvolt, de a lé csak bokáig ért a medence alján, egy ideig tapicskoltál benne, aztán eluntad, és rabszolgamunkára kényszerítettél. Odaláncoltál, mint egy fegyencet, a gályapadhoz napi tizennégy órán át, az íróasztalhoz erősítő szíjazat eleinte erre készült. Aztán amikor teljesen elapadt az ihletem, lélektelen favágómunkára fogtál: fordítsak ócska, igénytelen regényeket... ami miatt aztán kezdett teljesen kiszikkadni a tehetségem. Amikor a szíjakat javíttattad, rám zártad az ajtót, mint Laborfalvi Róza Jókaira, de az a nagy különbség Jókai felesége és teközötted, hogy neked nem a színészethez, hanem csak a színészkedéshez van tehetséged...”

A hajósnak ismét felpattant a szeme, amikor idáig jutott, de most azért, mert ismét szilárd talajt érzett a lába alatt. Legnagyobb meglepetésére Vilma egy gyors csókot nyomott a szájára.

– Jaj, vigyázzon, Vilmácska, nehogy meglásson a feleségem!

– Magát ezek után még érdekli, hogy mit lát a felesége és mit nem?! Hagyjuk a feleségét! Mit szólna hozzá, ha megszőktetném, hajóskapitány úr? – meredt rá Vilma nagy szemekkel, de huncut mosollyal.

– A világtörténelemben a férfiak szokták a nőket megszőktetni, de ne okvetetlenkedjek, ugye, Vilma, fordítva is történhet, ha a helyzet úgy hozza?

– Hát, persze, Szindbád, de hiszen maga már annyit élt és annyit írt, hogy tudhatná magától is...

– Hogyne, Vilmácska, de azért mégis meglepő ez a fordulat... Győzzön meg egy kicsit, hogy érdemes elszőktetnem magam magával, kérem...

– Hajóskapitány úr, ezen akár meg is bántódhatnék, ha nem ismerném eléggé az írásaiból, ha nem tudnám, hogy milyen gyermeki lélek, hogy mennyire vágyik a biztonságra. Úgyhogy a következőket tudom mondani: nekem nem kell a lé, mert van éppen elég. Ügyvéd vagyok, úgyhogy jó szakmai tanácsadója is lenne, ha válni akarna a feleségétől... Egyik specialitásom a bontóper, a másik az ingatlanügyek. Magának nem kellene pénzt keresnie, mert a pénz már megvan és meglesz, hanem csak írhatná azt, ami-

hez kedve van. Soha többé nem lennének anyagi gondjai. A hivatásának és a pihenésnek számos helyen tudna hódolni...

– Én elsősorban magácskának hódolnék, drága Vilma...

– Maga kis kotnyeles, ne szóljon közbe, még nem fejeztem be! Van téliesített nyaralóm Balatonföldváron, a Mátrában, van egy Szantorinin...

– A kedvenc görög szigetem.

– Tudom, Szindbádom, azért említettem. És van egy Marokkóban, ha előtörne magából a keleti múltja, bár ha jól meggondolom, Marokkó igencsak nyugatra van tőlünk, de mindegy, a kultúrája mégiscsak iszlám, tehát ott beleringathatná magát az ezeregyéjszaka hangulatba.

– Mmmmm... – kéjelgett Szindbád lehunytt szemmel, elképzelve az izgalmas utazások, a változatos élet, a sok pihenés és a gondtalan alkotás gyönyörűségét, s mindezt egy szeretett nő oldalán.

– Ismerem a vágyait, Szindbádom, az írásai mindent elárulnak. Nem kellene elvennie feleségül, nem is kellene állandóam együtt élnünk, találkozhatnánk, amikor mindkettőnknek jólesik. Annak azért örülnék, ha meg tudna szeretni, mert én a szellemébe már most szerelmes vagyok, és érzem, hogy ez a szerelem a fönti régiókból máris vándorol lefelé, a lelkemen át az altestembe... Tudja, mindig csodáltam az igazi művészeket, tiszteltem őket, amiért képesek mindent feláldozni, hogy az égből kapott tehetségüket kibontakoztassák... Tetszem azért magának egy kicsit, léghajóskapitány úr, így első látásra?

– Jaj, Vilmácska, hogyne tetszene! – S szavainak nyomatékképpen enyhén elemelkedett a talajtól.

– Ó, köszönöm, Szindbádom, bizonyosságot kaptam! Látom, igazat szólt!

– Szívesen részletezném, hogy mi tetszik magában mint nőben, nehogy azt higgye, hogy csupán a gondtalan élet, amit ígért, de már elég régóta beszélünk, Kornélia bármikor kiléphet vérpiros ruhájában és rózsaszín, strasszköves strandpapucsában, egy halom vásárolt holmit nyalábolva, úgyhogy szerintem lépünk a tettek mezejére, és kezdje el a szöktetésemet. De máris itt az első akadály: ide vagyok kötve.

– Jaj, Szindbádom, ugye ezt nem mondja komolyan?! Kit érdekel a köldöke alatt fityegő hülye kis lakat, meg a másik?! Na, miből van a maga póráza?

– Börből... – válaszolt engedelmesen a hajós.

– Na látja. A bőrt szépen elvágjuk, lakatostul itt hagyjuk Kornéliának emlékbe, legyen vele boldog, mi pedig szépen lelépünk. – Azzal Vilma a válltáskájából elővett egy kis körömvágó ollót, és elnyiszálta Szindbád köldöke alatt a pórázt. A három-négyméteres bőrcsíkot gondosan föltekerte a bal csuklójára, mint békeidőben háziasszonyok a fonalgombolyagot, majd az egészet a kovácsoltvas kapu egyik levelére akasztotta, az oda felhelyezett lakat mellé. Nehogy egy járókelő megbotoljon Szindbád egykori rabságának bizonyítékában.

Két hónap és tizenhárom nap múlva Szindbád már Szantorini fővároskájának, Fírának a legszélén, egy lakályos, vakítóan fehér kicsi házikóban pihente ki a válás fáradalmait és próbálta elfelejteni a depressziós magyarországi közhangulatot. Szerette a hazáját, sosem lett volna képes örökre elszakadni tőle, de most nagyon elege lett belőle, és ezúttal Vilmácska jóvoltából meg is tehetette, hogy huzamosabb időre elszakadjon otthonról. A válóper viszonylag simán zajlott, nem Kornélia jött ki nyertesként belőle, hiszen bizonyíték is lett rá, hogy kétévi házasságuk alatt rendszeresen csalta Szindbádot, amit a hajós mindvégig sejtett is. Úgyhogy különválásuk után még azt a szemernyi sajnálatot sem érezte iránta, amit – perverz módon – azok iránt a nők iránt is mindig érzett, akik fájdalmat okoztak neki, vagy a szeszélyeikkel valósággal az örületbe kergették.

Vilmácskával minden meglepően zökkenőmentesen alakult, úgy, ahogy ígérte, bár Szindbád hosszú-hosszú hónapokig éberem figyelte, nincs-e valami turpisság a dologban: nem csúszik-e lassan és szinte észrevétlen a kapcsolatuk valami nem jó irányba – akár szándékosan, akár csak úgy magától. A félelme leginkább az volt, hogy nem lesz-e valami nem várt ára Vilmácska nagyvonalú ajánlatának, hogy gyakorlatilag eltartja, annak fejében, hogy ő is megszereti... Vilma még abban is előrelátó volt, és jó emberis-

merőnek bizonyult, hogy javasolta: Szindbád tartsa fenn az eredeti, saját tulajdonú lakását, hogy véletlenül se érezze úgy, hogy nincs hátországa, hogy nem lenne hova mennie, ha – ne adj’ isten – különválnának útjaik. Szindbád nem mondta, de nagyon értékelte Vilma eme figyelmességét: pontosan dekódolta az értelmét. Az értelme az volt, hogy Vilma szereti. Korábbi női mindig inkább elvágni próbálták a szálakat, amik előző életéhez fűzték, azt hitték, ezzel tarthatják meg maguknak – de épp ellenkező hatást értek el vele.

A görög sziget nyugalmaiban, miután már legapróbb izmai egyike sem rángatózott (mint a galvanizált békacomb) az otthonról hozott idegességtől, Szindbád egyre gyakrabban fordult ismét az égi dolgok felé, következésképp egyre gyakrabban szakadt el a földtől, s emelkedett a magasba. E gyönyörűségeken a magasba emelkedés nyújtotta pazar látvány mintegy természetes jutalma volt Szindbád magasztos gondolatainak. Vilma rusztikus egyszerűséggel, de kellemesen berendezett házikója teraszán „leszállópályát” alakítottak ki Szindbád számára, és mosolyogva arra a következtetésre jutottak, hogy mégiscsak szükség lenne egy új „pórázra”, nehogy a léghajóskapitány túlságosan magasra találjon emelkedni, ahol esetleg már zavarja a helikopterek vagy akár a katonai, akár a személyszállító repülőgépek pályáját. Bonyodalmak adódhattak volna, ha a radarok képernyőjén azonosíthatatlan repülő objektumként jelent volna meg, mert ha nyomoztak volna utána, kiderül, hogy egyrészt nagyon is azonosítható, másrészt nem repülő, hanem lebegő, harmadrészt pedig nem objektum, hanem szubjektum. Úgyhogy Szindbád nem akarta kockáztatni, hogy megzavarják, netán zaklassák elmélkedés közben, ami egyébként a hellén estében azért is kellemes volt, mert komolyabb magasságban már hűvösebb fuvallatok legyezgették a léghajósnak a borszínű tengerbe bukó nap felé fordított ábrázatát; és persze azt sem szerette volna, ha drága Vilmácskát mint tulajdonost zaklatták volna a helyzet tisztázása érdekében. Ezért kedvesével azt eszelték ki, abban állapodtak meg, hogy készítenek egy olyan kötelet, amely legfeljebb húsz méternyire engedi emelkedni Szindbádot, mert az a magasság nem haladja meg a sarló alakú sziget legmagasabb pont-

ját: a városka templomának tornyán az aranyozott kereszt csúcsát. Szindbád legszívesebben hajnalban, napkeltekor, illetve napnyugtakor választotta az elmélkedés eme szabadtéri – mondhatni: nyilvános – módját, hiszen természetesen lakószobájában is filozofálhatott, csak akkor a gyantaszagú fenyőgerendák bírták rá szelíden arra, hogy maradjon a fedél alatt. De hogy visszatérjünk még a kötélhez – hogy történetünkől ki ne maradjon ez a fontos momentum –, megjegyezzük, hogy a léghajóskapitány és Vilma egyezményes jelrendszert alakított ki arra az esetre, ha közölni akarnak valamit egymással, miközben Szindbád a háromezeröttszáz éve felrobbant tűzhányó krátere fölött lebeg. A kötél megrántása volt a jel, és a rántások számából lehetett tudni, hogy mit óhajt közölni a másik. A kötelet egy jól megerősített acélkampóra csomózták. A jelrendszert többnyire Vilma használta. Ha egyet rántott a kötél, akkor azt üzenté párjának: „Gyere le, kész a reggeli vagy a vacsora!”; ha kettőt rántott: „Gyere le, valamiért szükség van rád!”; ha gyorsan háromszor megrántotta, az azt jelentette, hogy „Szeretlek!”, amit ha többször egymás után, rövid szünetekkel, megismételt, akkor az volt az üzenet: „Nagyon szeretlek, kívánlak, bújjunk gyorsan ágyba!” Vilmácska persze ez utóbbi jellel viszonylag ritkán élt, mert nyilvánvaló, hogy ha Szindbád elmélkedni óhajt, akkor nem célszerű a földi szerelem iránti vágy kifejezésével kizökkenteni belőle, úgyhogy az asszony lehetőleg odalent kapta le tíz körméről a hajóst, aki nem nagyon állt ellen ilyenkor, hiszen – mint kiderült – Koch kisasszony kiváló szerető is volt, s gyakori szeretkezéseik, amelyek lelki-szellemi harmóniájukra is igen kedvező hatással voltak, még üdítőbbé tették a görög szigetek e gyöngyszemén való hosszas tartózkodásokat.

És még ma is élnek, ha meg nem haltak, vagy ha Szindbádban fel nem támadt örök vándorösztöne, hogy továbbálljon, vagy ha egyszerűen el nem szakadt a sok rángatástól a kötél, és Szindbád valami mély meditációban vagy misztikus elragadtatásban föl nem szállt az égbe, netán közben meg nem fagyott és fulladt a jéghideg és ritkás légkörben, aztán bele nem zuhant a borszínű tenger habjaiba, mint Ikarosz...

BATÁRI GÁBOR

THERSZEBASZ KIRÁLY UDVARÁBAN

A FÖLDI KÜLDÖTTSEG ÉRKEZÉSE

Egyúttal az udvar is részletesen bemutatattik, Yesabel letérdel, méltattatik, majd megszédül, közben Pentheszileia is felemlítetik

Ám most valóban folytatom néki, Yesabel du Anaconde admirálisnak históriáját onnand, hogy leszállott az ő hamvas nagy testéhez hasonlatosan karcsú hajójával Attalothban, a Városhegy csúcsán, annak űrbázisán, a királyi vár közvetlen szomszéd-ságában. A leszállott Argó a maga barokk testével igen jól, de eklektikusan mutatott a gótikus üveghegy-városon. Therszebász király ismeretlenül is régi ismerősként, sőt jóbarátként fogadta Yesabel du Anaconde grófnőt, a szépséges admirálist illetve, hivatalosan még mindig de Floraga hercegnét és kíséretét, mert az is volt néki Albert du Aberra márki és Peer de Perverza vicomte személyében. A trónusán épp országló király elégedetten legeltette szemeit a testileg kissé megtépázott földi küldöttségen, mert a három személynek – melyből egy fehér – összesen négy szeme, négy keze és öt lába volt. Ebből pont a szebbik nem képviselőjének, ugye a fehérszemélynek, abból is a legszebbek közé tartozónak, ráadásul hamvasnak, üdének, fiatalnak volt leoperálva a legtöbb tagja és azokból sem csekély hányad, mint mondjuk Aberrának csak a kézfeje, Perverzának az egyik szeme néki rendesen hiányzott a bal karjából egy tetemes rész, bár a bal lábából még több e mellett még később a jobb szemét is elvesztette. Tudom fiam, hogy ezt már az unalomig ösmételtük, csak a király miatt illett megemlítnem, mert neki ez nővum. Ha már itt tartunk Therszebász király ezt a delegáción bévüli csonkultsági gyakoriságot a szent ügyért való eltökéltségüknek, harcosságuknak tulajdonította, ezért volt velük oly elégedett. A hatalmas trónterem szinte kongott az ürességtől a mennyezet mentén csúcsívbe olvadó oszlopokon és a királyi széken kívül csak egy irdatlanul hosszú asztal volt benne egyetlen székkal. Az ülőalkalmatosságok nem voltak túlzásba vive, mert az épp országló koronás fő előtt – azt pedig a trónteremben történik – állni szoktak. A trónus két oldalán sorakoz-

tak Therszebász legfőbb emberei és a neki legkedvesebbek, a fia Ekhsztesz trónörökös, Gilbert de Boa lovag, a hős, Iltert főpap, Abrakadabarsz udvari jós és legfőbb vajákos, Xhandirilil, a xhinték kalifája, Bombochigang a shegagok és xunghuk főnöke, Hippolüté az amazonok királynője, Herfiötr a valkűrök vezére, Kallsiszthó a nimfák képviselője, mert ugye ők nem regulárisak csak partizánkodának. Roppantul szeretik és tisztelik a hekatonkheirek, küklópszok is Therszebász királyt, csakhogy mivel ők rettentő nagy óriások, ráadásul a hekatonkheirek plusz ötven feje, száz karja felette nagy térigényű, – mégha gigászi nagyságú is a trónterem –, kozmikus méreteik miatt nem képviseltethetik magukat Therszebász színe előtt láthatóan, – magyarán szólva fiam, nem férnek be – de kijelentették, gondolatban ott vannak. A földi tengerészeti triumvirátus, – mit az abszurdítás kedvéért egy delnő vezetett, a hamvas és bársonyos du Anaconde admirális – épp készült volna fejet s térdet hajtani, egész pontosan letérdelni a király színe előtt, de az uralkodó kegyesen eltekintett ettől Yesabel foghíjas, (mégis másodkuniverzális, túlvilágias mércével mérve is gyönyörűséges) lábazata miatt. Ám az ifjú admirális hölgy hevesen tiltakozott, egyet még dobantott is szép lábával és mankójával, ugye makrancos volt és önfejú, persze nemrég hagyta csak oda kamasz éveit, állítván, hogy ő mindent könnyedén végrehajt még a rázós térgyeplést is ezzel kecsesen féltérdre ereszkedett, de ez annyit ért nála mintha teljesen letérdelt volna, mert ugye csak egy térgye vót. Ekkor valamiféle heroldok, amolyan fanfáros emberek özönlöttek el a terem két oldalát szegélyező, oldalhajószerű, megintcsak csücsíves, – hátugye a gótika, az gótika fiam, mégha másvilági is – oszlopcsarnokot, ugyanis emezek végin volt a trónterem két belső bejárata. Csak azért, hogy tudd fiam, Yesabelék a külső, az úrbázis felőli díszkapun jöttek be, ahol két roppantul daliás, alig felfegyverzett alabárdos thaor, egyúttal nyolc nemkevésbé széptermetű, I-es asztrálfokozatú, állig felfegyverzett harcosnő, négy izmos, kemény seggű, szörnyen deli amazon illetve négy erős, dús keblű, iszonytatón sudár, valkűr teljesít állandó őrségi szolgálatot. Az ékes kaput az úrbázissal, hol a szemre való őrség őrköde egy csicsergő madarú fákkal övedzett ösveny köti öszve, az út két oldalán pedig, a faszorokon túl buja liget terül el mirtuszokkal, gránátalmafákkal,

olajfákkal, cédrusokkal, szökőkutakkal, szobrokkal, lásd be fiam, van ott hely hiába csúcs az. Minderről csak azért szólottam fiam, hogy legyen valami halavány dunsztod a királyi várpalota és környéke logisztikájáról. A heroldok megszólaltatták fúvóeszközeiket illetve -szerszámaikat és természetesen a szokványos harsongást produkálták, de csodálatos módon emellett emberi nyelven is szóltak, azt mondták: – Szól a király! És valóban szólt a király Yesabel du Anaconde grófnő ittléte óta először:

– Jóhírű vagy szépéges Yesabel, gyermekem, mert a híred megelőzött téged! Gilbert de Boa lovag, a mi hősnünk sok szépet és jót mesélt rólad. A lovag királyi megemlégetése folyamánként meghajtotta fejét, majd úgy nézett, oly odaadóan a féllábú Yesabelre, (félkarú szépségre, félszemű bálványra), mint ahogy trubadúr lövell szerelmesen izzó tekintetsugarakat imádoott udvarhölgyére, kinek lábai elé (elnézést fiam, csak lába) hódolata jeléül égő szíve áldozataként (vagy szíve égő áldozataként) versavagy szóvirágokat szór. Ezek után Gilbert de Boa lovag, a hő arany fürtjei még hön szeretőbben csillogtak, ezüst páncélja még jobb indulatúan fénylett.

– Tudjuk, hogy a mi eltántoríthatatlan szövetségesünk vagy. Mert tisztában vagy vele, hogy mi, a hajdan volt tündérbert örökösei, az ideáinkat, isteneinket, de leginkább Egyesült főistenünk, a fényesek közt a legfényesebb Geröyk, a mi nyelvünkön Geroikosz istenség- (12 olümposzi, az azok, 32 déva, hogy csak a legeslegfontosabbakat soroljam) háznépét védjük, – mivel őmaga, a Ragyogó hitünk szerint kikezdetetlen – a démon nemzetségek ellen. E gigapolisz, e bolygó, ami istentudatú, imádkozó fajtánk utolsó védőbástyája, ha elesik, az istenek végleg megroppannak, mert be lesz tiltva Mindenségszerte a hozzájuk fohászzkodás és hatáskörösztül együtt végleg Theo-riában, a Láthatatlanban rekednek. Ahonnan ti jöttök, az nagyon sűrű, durva anyagú, ám duális világ, ahol együtt van jelen a legalacsonyabb rendű, durva matéria és az abszolút anyagtalan. Ahová mi is eljutni vágyunk, nem úgy, mint az elsötétült AH-ú, RUACH-ú, PNEUMA-jú, vakszellemű démonok, akik tudomást sem vesznek róla, tudomást sem vesznek Valóviáról, az Igaz Igaziról, a megnevezhetetlen, a megnyilvánulatlan, igazi Önmagunkság lét- és tudatszintjéről. E világok feletti világoknak egyelőre mi csak az előszabájába, Salusba léphetünk be, ha

ugyan az Utolsó Napon, Való-via közteslétbéli nagykövete, Saffion herceg önfelismertségi szintünket felmérve az ő végtelen kegyelméből úgy határoz. Minden a ti bolygótokon dől el, a ti kronoszi időtökben, még ha itt zajlik is a végső ütközet az Ílionon, ezt jól tudják a démoniták és a ti világotok egy későbbi korszakában még alaposabban elterjesztik vészterhes eszméiket. Számunkra, asztrálakai lakosok számára a ti jövőtök már múlt, ellenben a ti természeti világotok számára, ahonnan jöttetek, a mi időnk, ahol most vagytok, a hely, ahol most álltok a múlt is és a jövő is. De ha egész földetek vörösre démonizálódik is és szeretett Athalotunk s vele Ílionunk elesik is a metafizikai megvalósultság felé való haladás feltartóztatathatlan. Itt már úgy belelendült okfejtésébe Therszebász király, hogy az ontológiában, kozmológiában, metafizikában hivatásánál fogva nagyon otthonosan mozgó Iltert főpap és Abrakadabarsz fővajákos is elcsudálkozott. Szegény Yesabel pedig egészen beleszédült, mivelhogy Therszebász király utolsó mondatai néki a tükörben megjelenő huszonegyedik vén, a bölcs Midhall bizonyos, szinte felfoghatatlan metafizikai mélységeket és magasságokat érintő, rejtélyes kifejezéseit idézték. Ámbár a király érthetetlen szent szóitól csak – egy láb ide, egy láb oda – megingott észrevétlenül, de el nem dőlt. Csizmatalpon maradt. Yesabel egész eme elméje kavardásából, szép feje kóválygásából adódó szekundomnyi elgyengüléséből a külső szemlélő csak annyit vehetett észre, hogy mankóját jobb hóna alól áttette bal hóna alá, közlebb a tűzhöz, hozzávetőleg combközéptől lábhiányához, bár tudjuk hogy bal karja is megközelítőleg könyök fölöttől amputálva volt, de az akció így is segítette talponmaradását.

– Sajnos leghűbb testőröm, Ekherszesz fiam utáni legdarakabb alvezérem, Pentheszileia nem lehet köztünk, – szolt újra a király – levette szép, erős lábáról valami ismeretlen fertőzés, ismeretlen, mert a mi asztrális szintünkön már nem ütheti fel rút fejét semmiféle infekció. Nemrég menekedett ki drága Ekherszesz fiammal, csodával határos módon, roppant bravúrral, fenomenális ügyességgel a galád, álnok fenevad, a Sáhin fogságából, a Velő-szippantó általi biztos halálból, csakhát a démonita pribékek térdmervítő bilincset tettek szegény Pentheszileiám jobb lábára, s csalárd béklyójuk beleette magát Szilim, leghűbb testőröm (Pentheszileia)

rózsás, üde húsába. A bilincset még legfőbb vajákosunk se tudta mindezidáig levenni róla, e nyavalyás térdfogó körül meg iszonyún fájó fekélyek lüktetnek, szegény kislányom, szegény testöröm, szegény amazon, hogy szenvedhet. Az átkozott tudományos haladást hajszoló, matériaimádó, fejlődéshitet fejtegető démonita tudorok biztos létre hoztak egy pszeudo-asztráltestet is megtámadó kórokozót és a kedvesarcú, kecsesen nagyfenekű Pentheszileia békójába telepítették. Most ez kínozza ívelt vállú, formásan nagyfenekű, erős combú Pentheszileiánkat és vojna, vojna ide, világsorsdöntő ostrom oda az efféle biológiai fegyvergyártást tiltja még a Genfi konvenció is. Ám az üszkösödés még nem indult meg, legújabb értesüléseim szerint hamarosan lábra áll.

ASZKLÉPIOSZ SZÍNRELÉPÉSE

Pentheszileia dicsérete, majd hány lábra állásának firtatása, Yesabel alighogy visszalavíroz szédületiből, máris majd egyensúlyát veszti az orvosisten megjelenésének szelétől, az anaconde-i kettősbiztosíték, Yesabel ki tudja hányadszori leírása, aztán meg dicsérete, a milóiak igaz, avagy hamis voltának megpöndítése

– A kérdés csak az, hogy hányra!?! – zúgott végig szélvészként egy kellemetes férfihang a hatalmas tróntermen, annyira elemmentaris erejű volt e verbális megnyilatkozás, – mert a vox humana, (fiam, azt mondom inkább vox divina) tulajdonosa nem volt látható – hogy a jelenlevőknek a hozzája legközelebb lévő dologba, élőlénybe (emberfiába, oszlopba, trónustámlába) kellett kapaszkodnia. Képzelheted milyen nehéz dolga volt a szédelgésből nemrég sikeresen kikecmergett féllábú szép Yesabelnek, de ügyes admirális lévén ezt a feladatsort is ügyesen megoldotta. Jobbjával a hozzá legközelebbi oszlopon csüngő Aberra márkiba kapaszkodott, (ki most felette jól tudott csüngeni, mert alkarjára ezúttal mozgatható ujjas vaskezét szerelte fel), a szép féllábú, (mert rendületlenül Yesabelről van szó), mivel bal keze (se alkarja, könyöke) nem volt (sajnos azóta sincs) megkérte a balján álló Perverza vicomte-ot karolja át darázsderekát, úgy fogja. Mankóját is odaadta a vicomte-nak, hogy a felé eső legközelebbi oszlopba, kivétele-

sen aljánál tartva, a hónaljtimasznál akassza be. Ez volt az anaconde-i kettősbiztosíték, minőt hajóján nagy viharban szokott volt alkalmazni. Peer de Perverza vicomte, kinek Rokfort a gúnyneve most nagyon boldog volt, mert azon ritka pillanatok egyikének lehetett részese, mikor legalisan bocsátkozhat Yesabel du Anaconde grófnő és admirális, alias de Floraga hercegné, (számára csak egyszerűen Mylady) nádszál derekának abajgatásába, sőt széles, domború-kerek termékenység-istennői csípőjét is megérintette. Közben a szózat, mely azt mondotta volt: – A kérdés csak az, hogy hányra!? – megtestesült egy nagydarab, szakállas, vállig érő, hullámos hajú, hosszában félig meztelen, félig tógás, ógörögforma férfi képében, kinek nyakában kígyóforma sztetoszkóp volt. Mindenki hüledezett, még a szél is elült, végül a király vette a bátorságot, hogy megszólaljon:

– Aszklépiosz, ó, orvosok orvosa (égilakó isten a mi szféránkba aionok hosszú sora óta nem tette látogatását) hogy érted azt, hogy hány lábra áll? Miért kérdés ez?

– Huncut vagy oh, Therszebasz, olyan jelzőkkel illetted ezt a derék, kívánatos amazon hajadont, Pentheszileiát, mintha tetszenék néked.

– Hova gondolsz, oh Aszklépiosz, vén vagyok én már..., bár aktív..., ám kinek ne tetszenék Pentheszileia, delnő széptermetű amazonok közt is a legszebb s legderekabb, de ő Ekhersztesz fiam mátkája, csak az állandó jelzőit gyakorlom, s a tényeket közlöm masszív, de nőies, erőteljes, mégis karcsú, sudár alkatáról. De mégis Aszklépiosz, oh, orvosok orvosa, hogy érted hogy hány lábra áll, mikor lábra áll a betegágyból.

Ekhersztesz markáns, szépférfi orcáján pedig mindvégig, míg Pentheszileiáról esett szó, hol szerelmetes átszellemültség, hol aggodalom futott át váltakozva.

– Oh, Therszebasz király, én csak azért jöttem, hogy közöljem veled kívánatos Pentheszileiánk gyógyulásának jóhírét... Ám kiváltképp azért, hogy biztosítsalak fellegettorlaszoló Zeusz támogatásáról, – ki az olümposzi kasztnak atyja –, hogy nem átallanak akár tetteleg, személyesen is beavatkozni Ílion és Attaloth védelmében...Hogy értem, hogy értem?! Például Pentheszileia ha felkél a betegágyból, mert felkél az bizonyos, előbb csak egyik lábával

érinti a talajt vagy egyszerre mindkettővel. Vagy pajkosságból odakéreti rákkendrollerjét (persze, csak, ha kapható volt utcájukban) és egyik lábával rögvest reálép, így csak egy lábbal áll, mert ugye a másikkal hajt. Netán fekhelyéhez viteti kedvenc szamarát, és egyik lábát egyből reáhelyezi, elindítja a csacsit s a másikkal egyarában lépeget hozzája, így egy lábbal sem áll, mert az egyikkel ugye térdepel a fülesen, a másikkal meg mendegél a hátsó jóság mellett, mint a mesebéli okos lány s ez kitelik jólábú, forma 1-s fenekű Pentheszileiától, mert okos lány. Látod, király itt máris felsoroltam több eshetőséget, (hogy rögvest két lábra áll, egyre vagy egyre se, de korántsem mindet) és még az istenek se tudják, (bizony én se) melyik esik meg, ezért jogos hát a fölvetésem, hogy hány lábra áll miután felépült.

De látok amottan! Most veszem csak észre! A két lovag úr között, egy kalpagos, magas, csodálatosan szép jószágot, egy ifjú csecsebecsét a mifajtánkból, egy ékszeresdobozt. Be igen becsesek a csecsei is, mert hatalmasak, feszesek, ruganyosak, ágaskodók és gömbölyűek, Jupiterre mondom kiköpött Vénusz, istennők között is a legerotikusabb! Milyen is lenne, hisz ő Eroszka mamája!

Aszklépiosz ugyanis eddig, mivel Therszebasszal beszélt háttal állt Yesabelnek, (ímé hát fiam, még az isteneknek sincs a hátukon szemük).

– Ha ugyan jól emlékszem a szexi vonásaira, mert jó ideje elcsámborogtak Zeusz közteslétbéli lányai távoli vidékre, az ázokhoz, vánokhoz valami divatbemutatóra, aztán a dévákhoz utaznak hasonló okból. Hacsak nem az öreg mennydörgő szemöldökű találta ezt ki. Gyanús, nagyon gyanús! Méghogy távoli, idegen istenlányok kosztümös szeánszai, egész máshol lehetnek! Ugyanmár! Túl hosszú idő ez egy macskarás cicamica-parádéhoz, ha a Mindenség másik végén van is, mégha Basztet ott lenne, de nem Amintibe mentek. Mindegy!

Aszklépiosz elindult Yesabel felé, érdekes fiam, mintha icipicit tántorgott volna. Amikor odaért még alaposabban szemügyre vette du Anaconde grófnőt, egyelőre még de Floraga hercegnét is, aki jobbjával még mindig Aberra márkiba kapaszkodott, Perverza vicomte meg az ő, azaz myladyje karcsú derekába tartása ürügyén. Mylady du Anaconde mankója a nagy hirtelenség miatt (ugye a

vératlan theophania, fiam) még mindig a félszemű vicomte kezében volt, de már nem csáklyázta véle az oszlopot a szél végett, hogy el ne ragadja őket, ugyanis a szél, az isteni jelenést beharangozó már megszűnt vala fúni, azaz afféle lett, mintha nem is lett volna.

Olybá tűnt, mintha Mylady Yesabel du Anaconde küldöttségvezető admirális szép, nagy, erős, de egyetlen lábán izgett-mozgott, rugózott, avagy aprókat szögdecselet volna, feltehetőleg elmacskásodott e gyönyörű főkajütcica tipegője a sok állástól vagy csak a szemünk káprázott, fiam? Elég vegyesen volt felöltözködve. Felül korabeli női viselet Marianna-árok mély dekoltázzsal, rövid ujjal, hosszú, felkarközépig felkúszó, csipkés fehér selyemkesztyűvel gondolta, amije van, azt kiteszi a platzra, ezért is tudta Aszklépiosz oly alapossággal duzzadó, ifjúi emlői(,) csecse(i) becses(s)égét megvizslatni. Bal karján a kesztyű üresen lötyögő alsó végét annak felső szárába hajtotta-dugta vissza. Gondolom fiam, azért volt az egész kesztyű-mizéria, hogy a csinos, formás, izmos, de megiscsak megcsonkított felső végtag azon részét takarja, ahol mintha elvágták volna. A felsőruha alsó, abroncsos, földig érő derékalj végét eldobta a sutba, helyette az eddigieknél is feszebb világosbarna szarvasbőr nadrágot húzott, kissé sötétebb árnyalatú térdcsizmával, viszont a nadrág bal szára közvetlenül a combcsonk alatt el volt vágva és a megmaradt végek összevarrva, mintha a pantalló szolidaritást akarna vállalni a benne lévő tipp-topp végtagtorzóval, így a bal alsóvégtagtöredék formája és hossza teljesen kivehető volt. Az (Aszklépiosz által is) látottak szerint Yesabel, a féllábú grófkisasszony, hercegné, mylady és admirális végleg letett olyasfajta faláb viseléséről, amely legalább csak egy kicsit a hűsvér igazít próbálná formázni, melyre mondjuk nadrágot, illetve lábbelit érdemes húzni, mert ezennel a kisasszony lábszárhüvelyé szárát, amint megfigyelhető lába mintájára amputálta, gondolta fő az őszinteség. Derekan gyémántberakásos bőröv, benne tör, vállán egyenes kardja átvetve.

A kielégítő domborzati és egyéb mustra után Aszklépiosz nagy átéléssel folytatta Mylady Yesabel (egy darabig most milédizek fiam, mert eddig ritkán tettem s nagyon tetszésemre lett a szó) gyönyörű, vénuszi testének ajnározását, de most azon részeit, amin

még maga du Anaconde grófkisasszony is (mert már csak hivatalosan hercegné és felettébb kisasszonykorú) elcsodálkozott:

– Gyönyörű, szépívben gömbölyödő elmetszés, – méregette Aszklépiosz Floraga hercegné, a mylady hölgyadmirális bal lábát, ahelyt hol megrövidítették. A vénuszi dáma ekkorra már abbahagyta a fészkelődést, másik, ép, teljes hosszúságú, hosszú lába mocorgatását, úgy látszik kiállt belőle a macskajaj, helyesebben macskásodás, zsibbadás, zsiborgás, bizsergés. Elpirult, szégyenlősen lesütötte szemét, végül fejét is lehajtotta kissé oldalra biccentve. Zavarba jött, hogy ilyen nagy gyógyító, hajdan volt ember, jelenleg istenszerűség méltatja anatómiailag, sebészetileg. Meglévőségei, egész-ségei, teljes részei dicséretéhez hozzá volt szokva, de ami töredékeit illeti..., az efféle kifejezetten orvoshoz nem.

– Úgy hagyta meg e jól fejlett, természetes-hengeres combtömb kisebb hányadát, az isteni mester, annakellenére hogy kevesebbet tartott meg, mint amennyit elvett, hogy a csodás töredékből kiolvasható, szinte letapogatható legyen, hogy itt egykor egy tökéletes, teljes alsóvégtag egzisztált. Finoman megragadta az alsóvégtagot, – melyet ugyebár impozáns pusztá felsőcombbá kurtítottak-kerekítettek – az amputált véginél.

– Sőt hogy ez a majdhogynem fél comb csonkaságában is oly egésznek, sőt monumentálisnak tűnjön, hogy ne lehessen elképzelni hozzá méltó folytatást. De, ne izgulj bagzó leányzó jószág, csecse-becse ékszeres dobozka, dísz-szoba-cicus, természetesen lehet! Csak rá kell pillantani a jobb lábadra. A bal kar művészi lekerekítésére nem térek ki részletesen, mert ismétlésbe kéne bocsátkoznom. Kislány büszke lehetsz magadra, amit rajtad elkövetek magasfokú művészet, testszobrászat és húsfaragás, ezt mint orvosisten és művészetpártoló mondhatom neked. Efféle mester-műre a fizikai szférában, de még a természetfelettiben is, csak a vén Firta Hjovin képes. Ezzel állánál fogva felemelte Yesabel leszegett fejét. Tekintetük találkozott, mivel a kisasszony ránézett azzal a gyönyörű félszemével.

– Am szemedet kár volt ellőnöd, hisz az is nagy-nagybecsű, élőmozgó keleti metszésű ékkő, persze míg a helyén van. Ezért figyelemztetek, a meglévő gyöngyszemre már sokkalta jobban ügyelj!

– Szóval tudja, hogy történt, miként pezsgőztem el a szép szemem, de azért amint láthatja világát megtartottam. Ismeri Firta

bácsi zsenijét is, ja, persze, majd elfeledtem, hisz isten. Istenséged úgy beszél rólam, mint egy szoborról, mint valami rettentő értékes műtárgyról. Szóltal meg ottléte óta először Yesabel a nő, a hercegné, a grófkisasszony, a dáma, a mylady, az admirális.

– Mert tényleg Vénusz vagy leányka, méghozzá a milói, csak nálad az egyik karhiányt lecserélték lábhiányra. Persze tudom én, mert hülye azért nem vagyok, te nem lehetsz se Vénusz, se milói, se a milói Vénusz, mert a földről jöttél és nem is a hellenistáról, akkor még bejáratosak voltunk a kék bolygóra, hanem az 1666-osról, csak megveszekedetten hasonlítasz a milóiakra s azon belül is leginkább Vénuszra. De nyugodj meg, én nem hiszek az asztrálakai tébolyban, hogy valóban Zeusz lányai, a milóiak lennének, azok ott, a másik oldalon, akik imádóik ellen, azaz az ittlévők ellen, tulajdonképp sajátmaguk ellen, sőt ellenem is harcolnak zsoldosként. Badarság! Azok odaát, az úrhajótáborban állmilóiak, titkos fegyverek a démoniták kezében. Ésszerűség, haszonelvűség, haladás jelmondatú tudósaik Zeusz lányainak árnyékát, tükörképét, titkon elcsent testrészeit, optimális esetben, hajszálait, körömdarabkáit gyúrták össze más személyiség-töredékekkel abból géntenyésztették-klónozták őket. Frappáns bizonyíték erre, hogy egy ideje, olykor-olykor két Vénuszt áll módunkban szemre vételezni egyszerre, pedig nem káprázik a szemünk, és nem vagyunk mindig Dionüsszosz levétől kótyagosak. Igaz a többi milói közül minden esetben csak egyet észlelünk egyszerre, azaz egyiküket se látjuk sajátmaga másolatával társalogni, miként Szép Irén esetében történt. Ez ellentmondásnak látszik. Ám a látszat csalhat, mivel itt a másik bizonyíték, mégpedig: Vanda Szép Irén az igazi szerelem- és szépségistennő, amint láthatjátok, nincs jelen Ílion ostrománál, mert egy hamisítatlan olümposzi soha nem fordul imádói ellen, akik a mi létezésünk feltételezéséért ontják numenjüket. Szegény pórul járt, ő oly erős személyiség, hogy egész bal lábát el kellett lopatni ahhoz, – ez volt a nem optimális eset – hogy megalkothassák belőle alteregóját, Hilda Brünhildát (Persze lábból lettségéről szegény Brünhilda mit sem tud, fiam). Így lett két hatalmas Aphrodité. Athéné Samantha Brünnek és Arthemisz Amanda Brünnek pedig, eleddig nyomát se láttuk az ellenséges táborban, nyilván az előbb felvázolt okból. Ők sem harcolnak saját imádóik ellen, mint Aphrodité Vanda Brün. Minden

bizonyal istenrokonaik divatbemutatóin lebzselnek, miként az olümposziak atyja tudtunkra hozta, hogy tisztában legyenek véle, ázok, vánok, dévák közt mi a trendi, mert sajna már az ifjabb istenek körében is a trend a rend, ez már a trendi rend, de pont róluk ne készült volna reprodukció? Persze gyanús ez is, nagyon gyanús. De legalább egy, talán a legkülönb jupiteri leánysarjról bizton tudom, hogy hol vagyon.

SEHEREZÁDÉ CSODÁS KEZE

Bombochi'Z T'Ga-hang és Ekhersztesz fölszólalása, Seherezádé illetve kezének dicsérete, megkérése, azaz megkérdezése, faggatása, természetesen átvitt értelemben, Herfiötr küllemének leírása

Attól kezdve mikor Aszklépiosz sorozatban elkezdte emlegetni a milóiakat Yesabellel kapcsolatosan, Therszebasz elitje körében töredezni kezdett a fegyelem, egyesek felhördültek, morgolódni kezdtek drága, ártatlan Yesabel ellen mások ellenben kiálltak mellette. Egyre többen igyekeztek szót kérni. Végül Therszebász Bombochi'Z T'Ga-hanghoz a shegagok és xunghuk nagyfőnökéhez vágta oda aranyozott, tömjénezett szőlamfáját, mert ő tűnt a legelszántabban szólni akarónak. Bombochi'Z T'Ga-hang kilépett a trón mellett álló főelőkelők tömörüléséből, úgy állt meg, hogy a királlyal és a du Anaconde vezette küldöttséggel is, könnyedén szembe tudjon nézni, rémületkeltő volt közel három méteres magassága, brachiosaurusi karja, keskeny, csapott válla, bolsevikveres bőrszíne főleg az ellen számára, de a király szíve mindig nyugalmat lelt, amikor reátekintett sárkánygyíknyi, ádáz ereje miatt.

– Ismerős vagy ifjú, kalpagos, kardos menyecske, ahogy az isten uraság is mondta – szólította meg barátságtalanul Yesabel du Anaconde admirálist Bombochi'T Ga-hang nagyfőnök – olyan ádázan csodás a képed, merészen szép-erős a lábad, ha a számától eltekintünk, mint a dögvészes milói harcos ringyóké, kik a legbőszebb gyilkosaink. Valahogy rájöttek, hogyha bőrünket hasogatják veszünk sebezhetetlenségünkből. Nem szemtől szembe küzdenek velünk, hanem lesnek ránk fák mögé rejtőzve. Alig bújunk ki a földből, ugye a pajzs külső ellenőrzése végett, előrontanak, együn-

ket hárman-négyen körbevesznek és átkozott grillsütővasaikkal, ami nem is tisztességes fegyver, mint a mi gokak-ugunk, hanem lézerkard, ahogy ők kényeskedve mondják, szíjat próbálnak hasítani a hátunkból. Mi ez, ha nem gyilkosság! Az a céljuk, hogy addig szabdalják bőrünket, míg teljesen el nem fogy irhánk, és a végén megölhetők nem leszünk, bezzeg mi az összecsapásokban, visszafogottan csak végtagokra vadászunk. De ám egy szép példányt, majdnem akkora delnő, mint te kalpagos leányzó, fénypenge ide, fénypenge oda személyesen megfutamtítottam. Azt merészelte mondani nekem a pimasz némbere, hogy ő Seherezád és lézerkardról szóló meséjével jobb létre szenderít engemet. Nemcsak elűztem, mikor külső főpajzsgenerátorunk körül ólálkodott, hogy hatástalanítani próbálja, – mint mondtam rajtavesztett, mert ott én voltam a főőr, – hanem azzal az örömhírrrel szolgálhatok, hogy a milóiak éterteste is kaszabolható, sőt nagyon tápláló és ízletes, ugyanis egy csinos, nem is kis szeletkét kanyarintottam a mutatós Seherezádéból.

Ekherszesz egyszercsak nagyon kezdett jelentkezni, mint a jó tanuló, mikor majd kiesik a padból, hogy szót kérne.

– Fiam, fiam, drága fiam, ejnye, hát hányszor mondjam még neked, hogy ne jelentkezz! Róttá meg gyengéd szeretettel Therszebasz király legkedvesebb gyermekét, a tizenkettőből az egyetlen igazi férfit. Tíz lánytestvére volt ugyanis és egy elég nyámnyila, túl szép öccse, Thaortasz (bár nyila nyám ide, nyám oda, mindig célba találja). A hercegnők közül csak egy, Szafirisz örökölte anyja, Szafirszahoth (thaor nők közt igazán ritka) szépségét a többi a megszokott tenyeres-talpas nőszemély. Szafirszahoth-ot mint várható volt Zeusz hamarosan felcsábította az Olümposzra, a nem-múlók atyját mindig vonzották a kuriózumok, jelen esetben egy filigrán, gyönyörű, közel három méteres nő. Szafiriszt egyelőre még nem ragadta magához Geröyk Zeusz-személyű atya-falloszi aspektusa. A nem éppen kishercegnőt rendkívüli szépsége ellenére a férfi dolgok érdeklik, (Thaortasszal ellentétben, aki csak a nőket hajkurássza, – természetesen a legkönnyebb prédát, a xhinte nőstényeket, mivel a szemrevalók közt náluk a legkisebb az ellenállás; – a királyi tanácsot is nagy ívben kerüli). Szafirisz nagy bánatára született thaor nő lévén nem vehet részt, még néma jelenléttel sem a királyi legbelsőbb tanács összejövetelein.

– Te, mint seregünk legnagyobb részének teljhatalmú főparancsnoka, leendő uralkodó, – intézte tovább gyengéd intelmeit Therszebasz Ekherszteszhez – azon kevesek közé tartozol, – Gilbert de Boa lovaggal, a hőssel, ki nemrég leszakasztotta az Excalliburral a Daimóniai birodalom városunkat szorongató úrhajó-egét, (leginkább ezen elévülhetetlen érdeméért) Pentheszileiával első védelmezőnkkel leghűbb, legderekabb testőrünkkel egyetemben, – ki nem tartozol szólamfát kérni tőlünk ahhoz, hogy megszólalhass színünk előtt. Városunk első emberei is tartoznak ezzel nekünk, mégha a legbelsőbb tanács tagjai is akár Iltert főpap, akár Abrakadabarsz udvari jós és fővajákos, segítőink fejedelmei is, mint Kalliszthó, a nimfák vezetője, Herfiötr, a valkürök vezére, Xhandirilil, a xhinték kalifája, Bombochi'Z T'Gahang, a shegagok és xunghuk nagyfőnöke, még Hippolüthé is, aki egyébként Pentheszileia nővére és királynője, csak ti hárman nem. Parancsolj!

Daliás Ekhersztesz trónörökös odamagaslott Bombochi'Z T'Gahang veresszínű nagyfőnök mellé. A két kislányos óriás közel egy magas volt (természetesen alátermettséjük – mindössze három méteresek – viszonylagos, csak a hatványozottan óriás Upellurihoz, a nagyon-nagyon óriási óriás Ullikummihoz, a hatalmasan óriás hekatonkheirekhez, meg küklópszokhoz képest vethető fel). Mindkettőnek iszonyún izmos karja-lába, csak a trónörökösnek még a válla is széles Bombochi'Z T'Gahangnak viszont muszklija tűnt félelmetesebbnek, Ekhersztesz ellenben nagyon jóképű, ezzel hódíthatta meg többek közt a felette igen válogatós amazon királynő, Pentheszileia kemény hátsóját, combját és szívét. Ekhersztesz homlokán csakúgy csillogott az istenszem, fején a hercegi diadém, derekán a trónutódlási öv, na meg szőke vállig érő haja, altستن pedig kéklett a csak az ágyékát és tomporát takaró hadvezéri redőzetű tunika, amikor felszólalt, kék szemeit először apjára vetette, de szavait a mellette álló vörös óriáshoz intézte, aztán lassan reánézett a veres fenevadnyi Bombochi'Z T'Gahangra:

– Oh, tiszteletre méltó Bombochi'Z T'Gahang nagyfőnök, tudom, felülmúlhatatlan az áldozat, amit te és a te népeid hoztatok városunk védelme érdekében, mégis most helytelenül ítélsz két dologban is. Azért mert küldöttségvezető látogatóknak, ennek az előremutató csecsbimbajú, rózsaszín, bársonyos, gömbölyű, mellű, kedves, kalpagos, sajnos már ilyen fiatalon...és feltűnően csinosan

mankóval járó hölgynek rendkívül elbájoló fizimiskája hasonlít a dágoni birodalom milói elitkülönítményeseinek, meg kell vallani nagyon tetszetős fizimiskájára, sőt olyan erős, félelmetesen formás lába van egyfelől, mint nekik kétfelől, nem jelenti azt, hogy egy követ fúj velük. Ne legyünk rosszhiszeműek! Ez a hölgy nagy utat tett meg, még hozzá félkarral, igaz hajón, amíg hozzánk elért. Tudja a méltóságos királyi tanács mily nehéz féllábbal kormányozni, közben félszeggel a távcsőbe meredni, egy efféle nagyvilági dámának, még ha egy ideje admirális is, a nagynyilvánosság előtt, mint mi, többszörösen megcsonkítottan mutatkozni?! Mindezeket összegezve biztos vagyok benne, hogy az admirális széphölgy, ... igen, álomszép, remek modell, csinos, bájos, kecses és masszív (bár zárójelben megjegyzem, torzó volta kissé bizarrá teszi külsejét, oly nehéz nyomorékságától eltekinteni, hogy ne úgy szemléljem, mint egy csodabogarat, én még sajnos nem tudom a töredékességet erénynek betudni, miként Aszklépiosz orvosistenünk) őszinte s jó szándékkal jött. Nekünk segíteni!! Ha nem ezt akarná, egyből az ellen táborába sántikált volna, oda sokkal zökkenő mentesebb, széles út vezet a földről, ám mivel jóban sántikál hozzánk jött ez a leány. Csak eddig szegényt szóhoz se hagytuk jutni. És azt se hinném, hogy a milóiak gyáva gyilkosok, ölnék mikor nincs más választásuk, mint mi is. Nézzük csak az igen csinos darab, szemrevaló Seherezáde esetét, nézze csak a méltóságos királyi tanács milyen csinos darab!

Ekhersztesz hirtelen tempora megöl, mintegy kardot, egy női kezet rántott elő – a hozzá tartozó félig lerágott alkar most kardnyélként funkcionált fiam, hogy a kissé erőltetett, de nekem nagyon tetsző hasonlatomnál maradjak – és a nagyságos királyi tanács és a küldöttség minden egyes tagjának orra alá dörgölte. A kéznek és alkarmaradványnak, annakellenére hogy aránylag régóta vágták le, bizony, bizony fiam, csudaparfümöknél is kellemetesebb, egyenesen égi szférákat idéző, mennyei illata volt.

A király a levágott női kéz láttán együttérzően ingatta a fejét, az étertestrész illatától bódultan, hasonlóképpen tett Iltert főpap és Abrakadabarsz udvari jós és legfőbb vajákos is, sajnálták az ügyeskező, híresen szépséges és jóságos, aitheroida, mesemondó heroinát. A királynak, a főpapnak és a jósnak, mint jóra való, öreg

thaoroknak mindig elfacsarodik a szívük, ha egy istenüket bántják, mégha eltévelyedett is. Aszklépiossal ellentétben ők meg voltak győződve, hogy a gigapoliszukat ostromló milóiak nem klónok, valódiak, csak félrevezetettek és az utolsó pillanatban miután megvilágosítottak, melléjük állanak.

Xhandirilil kalifa Seherezádé könyök fölött lecsapott és kar tekintetében nagyrészen elfogyasztott jobbja (bár mint korább íram egy kicsike alkarnyéll azért maradott) látványának hatására imára kulcsolt kézzel, szemeit az égre szegezvén, hat méteres fesz-távolságú szárnyait nagyon suhogtatván a magosba emelkedett.

Herfiötr gyönyörű zöld szemei szomorún világítottak, tömött, rendkívül dús, kerek, nagy, feszes faráig – minő csak kicsivel nagyobb Hippolüthéénél – érő hajának bronz együttérzőn vörösölt. Mikor sorra került magához vette a csodás jobbot, duzzadt ajkaival csókolgatta, irdatlan terjedelmű, jófogású, kemény-puha-kellemes, ruganyos tapintású, előre s felfelé törekvő, formás keblei közé tette, melyeket szinte inzultált, – mivel olyan szorost fogta a mellbimbók feletti részeket, hogy azok színültig telt bőrtömlökként feszültek – a mustársárgára lakkozott, egyéb hatalmas méreteihez képest igen vékony derekára simuló, combközépig se tartó bőr. Hát efféle bőr kell egy jó bőrre, ugye fiam? Most méginkább megragadjuk az alkalmat, hogy méginkább leírjuk Herfiötr küllemét, mert eddig nem tettük. Lábán szintén mustársárgára festett, túsarkú, laktérd-csizma, karján szinte vállig érő, megintcsak mustársárga bőrkesztyű. Kezében lángoló dárda hetykélkedik. Tollkacagány a hátán, fején aranyszínű sisak, erről lehet tudni, hogy ő a valkürök vezére. A seherezádi kézzel aztán vastag – melyet a nagyon vastagtól csak miliméterek választanak el – tömött, de azért hosszukás combjait kezdte simogatni. Miután a mellette álló, hozzá és Hippolüthéhez képest filigrán, de azért igencsak melles-faros, áttetsző ruhás, szókésbarna Kallisztó hamvas arcát megcirógatta vele – a nimphfőnöknő szép arcán a legcsekélyebb részvét sem mutatkozott a lenyesett kéz gazdája iránt – visszaadta szemrevaló Seherezád magamagától kényszerűen elválasztott jobbját Ekhersztesznek.

Mikor Yesabel fitos orra alá érkezett, persze nem magától, jóképű Ekhersztesz jóvoltából, Seherezád mintaszerű keze a félkarú bálvány hirtelen elkapta, majd egészen elfordította fejét,

(öszönös, kislányos kísérlet fiam, hirtelen támadt sírhatnékja takargatására,) de erős maradt s így csak egyetlen könnyecseppet kellett elmorzsolnia orcáján. Most már hű mankója volt újra támasza, végre nem Aberrába kapaszkodott, meg főleg abba, a fővenyre épített házba, hogy a kanos Perverza őt karcsú derekánál fogva érdek nélkül fogja. A két főnemes a lemetezett kéz orra alá dörgölésekor rosszállón hümmögött. Hát persze hogy elérékenyült a szép féllábú, hisz rögvest eszébe jutott saját karbéli hiányossága, sőt ez állapotnak észbe se kell jutnia, mert az sajnos mindig szem előtt van, pechére a gondviselés pont azt a szemét hagyta meg, amely amputált végtagjait szép feje forgatása nélkül is könnyedén beláthatja, ugyanis szegény Yesabelnek átlagfeletti a periférikus látása. Azon is búslakodott, hogy ez a kéz milyen kapóra jöhetne néki, ha bal volna, mertha Firta bácsi oly geniális nemcsak elvenni tud, hanem visszavarni is, de hát jobb keze az van, s nem kell kettő ugyi. Az erre való rádöbbenés is egy csepp volt, ama, bizonyos könnyecsepp előcsalogatásához.

Hippolüté pedig, amikor elébe került Seherezádé szép keze gonoszul, kárörvendőn somolyogni kezdett, mert egy harcosnő riválisa előnytelen helyzetbe került mind szépsége, mind harci készsége tekintetében.

– Vizsgálja csak meg bátran a nagyságos királyi tanács és a külső sötétségből jött tengerészeti delegáció ezt a rendkívül finom, hosszú, enyhén pufók, kecses ujjakkal, bíborra festett, holdsarló körmökkel ellátott kacsót! Mégis mintha kutya szájából rángatták volna ki, ugye? Mert miközben a tanács és a küldöttség szemrevételezte a szemrevaló Seherezádé levágott jobb kezét Ekherszesz szónokolt.

– Négy lábú barátaink ilyet már régóta nem tesznek, s esznek. Tiszteletre méltó Bombochi'Z T'Gahang a te alattvalóid szájából rángattam ki. Valaha ezzel a kézzel lantot pengettek, aláfestésként mesemondáshoz lágyan gesztikuláltak, kardot fogtak, férfi ágyékát simogatták, fuvoláztak. Barátom, mint felettesed is kérdezem, mikor tértek át végre a vegetárius étrendre? Miként mi, thaorok ezt rég megtettük, hisz ezt látva a démonita tudósok joggal tartanak minket elmaradott szörnyetegeknek. Arról nem is beszélve hős Bombochi'Z T'Gahang, hogy visszatérjek a csinos darab Sehe-

rezádé jóval nagyobbik részére, meg a milóiak általad említett túlerőben elkövetett gyáva, orvtámadásaira. A tisztelt királyi tanács színe előtt ki kell jelentenem, őrszemeim jelentéséből legalábbis én úgy tudom, nem téged, hős Bombochi'Z T'Gahang kerített be négy milói, hanem te, Eyondo Z'Dund shegag félfőnökkel, és Kalago Hung-ukok híres-neves shegag vitézzel, ki egyébként feltörekvő Haturki Z'Dund-u félfőnök kunyhóalakú vályogúrhajójának hajtója* és két xunghuval, egymás után a földből előtörve, ötödmagaddal támadtál egy milóira. Mégpedig a szemrevaló Seherezádéra. Meg kell hagyni mesterien, hátulról, – míg szemből Eyondo Z'Dund félfőnök és a híres-neves Kalago Hung-ukok ügyesen elterelte figyelmét – villámgyors pördüléssel villámkardos jobb karját mellbimbója vonalában elmetszeted kőből készült, mindenható dicső gokak-uggal, még annyit se hagyta neki, mint amenynyit ennek a mankós nőadmirálisnak hagytak, pedig az nem sok. De aztán jött még csak a fekete, nem kő-, hanem fémleves, a váratlan fordulat. Csinos darab Seherezádé bal kezébe vette hagyományos fémpengéjét és fél karral, úgy hogy alapvetően és teljes mértékben a te végzetes nyisszantásodig jobbkezes volt, ötötöket, persze kézzel-lábbal, de elpáholt. Csak akkor vette menekülőre, mikor a te hívásodra jött egy regimentnyi erősítés. Még valami, oh, hős Bombochi'Z T'Gahang barátilag figyelmeztetek, nagyon óvakodj a Kalago Hung-ukok híres-neves vitézzel való további szoros együttműködéstől, mert ugyan kiváló, rettenthetetlen harcos, de ő Haturki Z'Dund-u félfőnök meghosszabított füle, szeme és keze! Feltörekvő Haturki Z'Dund-u félfőnök, pedig sunnyogva sunyin bár, de a tisztedre tör!

Bombochi'Z T'Gahang most már szólamfa nélkül is szólhatott, mert személyesen megszólíttatott, így szóla:

– Ó, vezérem, dicső trónutódló, óvakodni fogok attól, hogy Kalago Hung-ukok a hátam mögé kerüljön, feltörekvő Haturki Z'Dund-unak, pedig állandóan a sarkában leszek, repkedjenek akár úrjáróműt mímelő vályogkalyibájukon, bár mondtam a mézesmázos Haturkinak, hagyja az úrhajóztatást másra, a vadóc amazonokra vagy a férfiölő, könyörtelen milóiakra, nem földgyökerű, kő- és agyagkedvelő shegagnak való az. Egyszer majdnem meg is járták. Épp kezdtek felemelkedni égbe kúszó vályogviskójjukkal,

mikor arra tartott két pajzstörő. Mondanom se kell egy-egy orgyilkos milói ribanc ült bennük. Csak az mentette meg Huturki félfőnököt, ür-hajtóját*, Kalagót és a benne tartózkodó négy harcost attól, hogy kőkorszaki* ürtekenőjükön hatoljanak át gyengítetlenül, mint gokak-ug-om a pimasz Seherezád karján, mikor védőpajzsunk felé süvítettek élő torpedóként, hogy résen volt szentéletű Xhandirilil kalifa néhány emberével és megragadván egy átkaroló hadművelettel a két elpusztíthatatlan anyagú gépmadarat, bennük az elbizakodott harci kurvákkal a földhöz paskolták. De aztán jött a második felvonás, újabb milóiak jöttek, vagy hús, középtávú, középméretű gondolatsebes reppentyűkön, ahogy a birodalmi nyelv affektálva mondja, átugráltak Huturki félfőnök gépére és a négy harcost lézermordályaikkal lelűdözték gépükről. Legkorszerűbb birodalmi fegyverekkel, létszámfölényben meztelen köpengék ellen bátorkodtak, merészkedtek, hősködtek, íme a legjellemzőbb milói harcmodor. Aztán ott hagytak csapat-papot, Huturkit, Kalagót, szálló úrkunyhót csak azért volt a nagy rajtaütés, hogy bosszantsanak, megalázzanak minket, rettentő gonoszak, én nem is értem, miért véded őket uram herceg, hisz a mi vezérünk vagy a nem az ellenségé!? Bevallom uram, vezérem éppen ezért ezer örömmel, kárörvendve s jót falatoztam pimasz Seherezádé karjának vastagán, mert nekem, mint főnöknek járnak a legéterhúsgazdagabb falatok, azon felül, hogy tápláló ezzel egy kicsit piszkoskodásaikat is viszonzozhattam. Bizonyára ennek a milóigyanús idegennek is hasonló módon emésztődött fel csülke, pazar sonkája alsó része. Testvérek, váljék egészségetekre! Ezért is gyanús nekem, mint a feleségem*, de te fényes jóindulatoddal, ezt a mankós menyecskét is a makacs tények ellenére – itt Yesabel közepesen rövidke, csonkba végződő (még hozzá azért, mert vélelmezése szerint a hiányzó részeket a kollégái fogyaszthatták el) bal kezére, bal lábára utalt – hercegi védelmedbe veszed. Én uram és én hercegem, tehát én és az én népem nem léphetünk a vegetarizmus fényes ösvényére, mert nem vagyunk oly erősek, mint királyunk, – fejet hajt – te és a ti thaor népetek, hogy zöldségen és holmi szervesetlen anyagokon tudnánk tengődni egy életen át. Ha megtennénk, nem lehetnénk oly jó katonáitok, mint amilyenek vagyunk, akkor pedig a Daimóniai birodalom hamar bevinné Attaloth magasra épített várost. Pátensünk is van róla, a királytól, hogy a hűsevést zavartalanul folytathatjuk, legyen az asztrál, akár éter.